

Šolsko leto 1995/96

April 1996

Letnik XXVIII

Številka 2

ISKRE

Glasilo Škofijske gimnazije Vipava

KAZALO	2	PESEM V MOJIH BRATIH	
ISKRAM NA POT	3	IN SESTRAH	26
LUČ V SVETU TEME	4	SPOZNANJE	27
MOJA PESEM - LJUDSKA PESEM	5	PRISLUHNI	27
GLASBA V MOJEM ŽIVLJENJU		KRIŽANKA	28
GLASBA, HRANA DUŠI	7	POGOVOR S SKUPINO ČUKI	30
MOJ PLES - MOJE SANJE	8	EVROVIZIJA NA OBZORJU	36
ZAKAJ VIOLINA	8	PREPROST POGOVOR MED	
GLASBENE ANEKDOTE	10	OČETOM IN OTROKOM	37
ZUNAJ SONCE	11	DANES JE TEŽKO ŽIVETI	38
JEDRO	13	ALELUJA	39
LJUBEZEN	13	NEPOZABNO DOŽIVETJE	40
ODGOVOR VSEM, KI PRAVIJO, DA NOČEM LJUBITI	13	GODOVIČ	41
IZPOVED		BLAGOSLOVITEV NOVIH ORGEL NA JEŽICI	42
ZAKJ NISI?	14	NIKOLI NE MORE BITI POPOLNE	43
SPANEC	15	SREČE, RAZEN V RAJU	43
TE OČI OSTANEJO	16	SREČE, RAZEN V RAJU	43
MOLK	17	KER TE LJUBIM	45
PRIJATELJ, PRISLUHNI	18	QUO VADIS, MUSICA?	46
SREČANJE	19	ANKETA O PREHRANI	49
V GODOVIČU	19	BIZNIS JE BIZNIS	51
UTRINEK	20	VICI	52
V LJUBLJANO NA FAKS	21	DOGAJA SE ...	52
ZADNJI METRI	22	GLASBENI KVIZ	53
	23	JOJMENE	54
	24	KAPLJICA	55

ISKRE

Glasilo Škofljske gimnazije Vipava, leto XXVIII, številka 2, velika noč 1996

Naslov: ISKRE, Orabrijanova 19, 65271 Vipava
tel.: 065/65-023

Glavni urednik: Gregor Bilban, odgovorni urednik: Primož Križaj, tehnični urednik: Andrej Vurušič, finančna služba: Miha Turk, vinjete: Anđreja Bole, Jana Koren, Anja Žgur, križanka: Ciril Premrl, mentorici: Tatjana Božič in Bojana Kompara, lektor: Janez Zupet, tehnični mentor: Marko Pregeljc, tisk: Tiskarstvo Verhovec, naklada: 400 izvodov
April, 1996

ISKRE se vzdržujejo s prostovoljnimi prispevki za katere se vam že vnaprej zahvaljujemo!

ISKRAM NA POT

Dragi bralci in bralke!

Na Škofjski gimnaziji v Vipavi se zadnje čase dogajajo čudne stvari - maturantje smo izdali že drugo številko Isker. Upamo, da se tega veselite, če pa se že vi ne, se tega zagotovo veselimo mi, saj izid Isker pomeni konec neposredne napetosti v uredniškem odboru (in sploh).

Pritisk profesorjev in priprave na maturo smo zdržali in v pripravi na "Gaudeamus" to številko posvetili glasbi. V prejšnji številki je bila osrednja tema prosti čas in videli smo, da se dijaki v prostem času veliko ukvarjamo z glasbo v vseh oblikah. Tako smo pripravili dva intervjuja z vseslovensko znanimi glasbeniki: skupino Čuki (po raziskavah daleč najbolj priljubljeno skupino na šoli) in pevko Regino. Ne manjka tudi umetniških izlivov naših literatov. Ob tej priložnosti se najprej zahvaljujemo vsem bolj ali manj umetniškim dušam, ki ste svoje stvaritve "žrtvovali" za Iskre, vsem, in ste z nami sodelovali, in sploh vsem, ki ste nas fizično in moralno podpirali. Veseli smo, da smo lahko pravočasno izdali velikonočne Iskre in s tem prispevali svoj delež k medsebojnemu bogatjenju.

Ob koncu pa: "Zapoj veselo, o, kristjan!" Naj vas veselje velike noči spremlja vsaj do izdaje naslednjih Isker, ki jih od naših naslednikov nestršno pričakujemo tudi mi.

IRFNA

uroška

ISKRE

Suzja

Matejka

Jana

Mika

Beba

Andreja

Aleksander

Petra B.

Sonja K.

Maja

Imre

37.014.77

ISKRE

Iskre : glasilo Škofjske gi
inv.št:K /

17212

mi

Gyoz
AnitaCinil
Jelenc

LUČ V SVETU TEME

Prosti čas mi pomeni tisti čas, ko smem početi tisto, kar mi je najbolj všeč in kar najraje počnem; najraje pa pletem in poslušam glasbo. Oboje lahko počnem tiho in v temi. Sicer tudi zelo rada bodisi berem bodisi poslušam iz kaset knjige. Vendar, ker nimam dostopa do njih v večjem številu naenkrat, se moram zadovoljiti z enotedenskimi ali štirinajstdnevnimi pošiljkami po dva zvezka, kar znese približno 50 tipkanih strani. Branje knjig ali učenje iz zapiskov pa lahko pozimi ob pomanjkanju toplote povzroča precejšnje bolečine v pomrznjenih prstih.

Velika ljubezen do glasbe mi je že prirojena. Še preden sem dobro znala govoriti, sem prepevala. Pri šestih letih so me sosodje poznali po pesmi O ne šeri, pri devetih me je očaral B. V., bivši pevec skupine Don Juan z Mandarino. Potem sem se začela zaradi njegove očarljive barve glasu zanimati zanj. Kot deklica trinajstih let sem si za senzacijo in višek vsega predstavljala peti in govoriti z njim. Leta 1991, 26. 12 ob pol šestih zvečer, se mi je ta goreča želja tudi izpolnila. Na ŠRC Policah je bilo novoletno rajanje, kjer je nastopil on s svojo skupino. Sestra mi je pomagala do odra in mi svetovala, naj ga, da ga bom sploh opozorila nase, potegnem za hlačnico. Tako sem tudi storila in že sem stala na odru. Ne spominjam se več, o čem sva govorila, vem le to, da sva pela Moj maček, in da sem bila takrat najsrečnejša. Mislila sem, da mi bo to pomenilo največ v življenju, in da tega ne bom mogla nikoli pozabiti. Toda čas je tekel in jaz sem zorela: če sem bila do tedaj samo privrženka njegove glasbe, sem se sedaj začela zanimati tudi za druge izvajalce.

Po končani osnovni šoli mi je bilo doma ob nedeljskih večerih silno dolgčas in tako sem med radijskimi postajami iskala tisto, ki bi imela najprimernejšo glasbo. Odkrila sem G'N'R s skladbo November rain. Po končani pesmi pa se je oglasil ameriški napovedovalec. Odkrito lestvico sem začela poslušati sprva zaradi dobre glasbe, potem pa me je prevzel njegov šarmantni glas. Še danes mi glas Shaddow-a Stevensa pomeni višek lepote moškega glasu. Nihče nima tako lepega. Kmalu sem si zaradi ali s pomočjo barve njegovega glasu pričela predstavljati postavo ter barvo las in oči kakršne naj bi imel. Dve leti sem ga občudovala na tihem, potem pa sem sošolcem razkrila ideal lepote. In kmalu ga je eden od njih odkril v neki nanizanki in mi povedal, da se v svoji predstavi o njem nisem zmotila. Toda tudi Shaddow je oddajo po dveh letih in pol mojega druženja z njim nehal voditi. Bil mi je pravzaprav več kot simpatija in imela sem ga nekako rada (zame je in bo obstajal), ker sem vedela, da me njegov glas čaka in tolaži ob neki uri. Nihče,

ki ga je že slišal, mi ni rekel, da njegov glas ni lep. V meni je nastala nekaka praznina in polaščati se me je jel obup, toda premagala sem žalost za njim in nadaljevala s spremljanjem lestvic.

Glasba mi pomeni neizmerno veliko. Brez nje ne morem živeti. Zame je glasba isto kot svetloba za vas. Priznam sicer, da mi je vseč samo nekaj zvrsti glasbe (predvsem tista, ki bazira na spreminjajočih se tonih električnih in bas kitar). Veliko mi namreč pomeni dober "komad" ali prijazen pasji pozdrav.

Irena Mihelj

MOJA PESEM - LJUDSKA PESEM

Ne spominjam se več, kdaj se je tako močno zasidrala vame. Zdaj je tu in je verjetno eden najmočnejših vzrokov, da se ob torkih ali petkih usedem v avto in grem na pevske vaje. Včasih si mislim, da je moj čas minil, da moram mesto prepustiti mladini, pospraviti prtljago in reči, da je dovolj. Trinajst let že stojim tam na koncu ženske strani in v teh trinajstih letih sem se premikala deset centimetrov v levo, deset centimetrov v desno. Če zamižim, se namesto centimetrov zarišejo obrazi deklet, ki so mi delale družbo in odšle. Danes pa vidim poleg sebe dvanajst let mlajšo sestro, ki poje že dve leti, poleg nje njene sošolke, za nami fante njihovih let. Tudi jaz se kot mnogi naši poslušalci vprašujem, kako nam uspeva, da v času tisočerih vrst zabave, toliko mladih raje preživi večer na pevskih vajah kot kje drugje. In sem vesela zanje, ker vem, kaj jim bo ta izkušnja prinesla za življenje. Ne trdim, da je peti v

pevskem zboru najboljše, kar se ti v življenju lahko zgodi, tudi ne, da je glasba bistvo življenja, vem pa, da je v meni vzbudila posebno ljubezen, ki je verjetno že od zmeraj del mene. Ljubezen do ljudske glasbe. Zavezo sva sklenili že v otroštvu. Očetov lepi bas me je že takrat popeljal v skrivnost prenekaterega ljudskega besedila in prenekatere melodije, ki sem jih ponovno slišala čez leta, ko sem že kot pevka pevskega zbora poslušala tenorje in base, ki so odmevali med kamni obokanih šembiških hramov. Danes znam ljudskih pesmi za celo pesmarico.

Mislim, da se vsaka ljubezen v človeku kaže večplastno, prav gotovo je moja naklonjenost ljudski glasbi povezana z mojim značajem. Ko sem se pred leti odločala za poklic, so v meni vrele razne želje, med katerimi sem kolebala kot otrok pred izložbo z igračami. Odločitev, študirati materin jezik, je plod moje celostne povezanosti s slovenskostjo, njeno besedo, zgodovino, posebnostmi in ljudsko umetnostjo. Včasih mi kdo reče, da pretiravam v tej svoji navdušenosti za domače. Jaz pa trdim, da je še večje narodnostno pretiravanje, kadar si ob nastopih naših športnikov živčno grizemo nohte, naš pritisk pa dosega vrtooglave višine. Gotovo je zmerna mera enega in drugega najboljši recept za zdrav narodnostni ponos, ki nam ga včasih tako zelo primanjkuje. Kajti zdrav ponos pomeni, da imaš rad svoje in spoštuješ tuje, ljudska umetnost pa je ponavadi najpopolnejša osebna izkaznica vsakega naroda. Po vsakem brskanju po Štrekljevi zbirki slovenskih ljudskih pesmi opažam, da imajo prav tisti, ki trdijo, da imamo Slovenci izredno veliko otožnih pesmi. Meni so te najlepše. Premalo se spoznam na glasbo, da bi lahko povedala, kakšne tonske kombinacije ustvarjajo to lepoto, jo pa najlaže dosežejo moški glasovi. Ker sem sama ženska, sebe prav gotovo ne bom stavila v nič, moram pa priznati, da ženski zbori nikoli ne dosežejo zlitosti in širine, kot jo premore moški sestav. Prav tako kakor njiva ne rodi prav, če jo preplitvo zorjemo - , tako zapeta pesem ne doseže popolnosti, če po njej ne " orjejo " basi. Zame je vsaka pesem, tidi zabavna, zakonski par glasbe in besedila. Ko sta enkrat skupaj, ju lahko ločuješ, kolikor hočeš, njuna zveza ostaja za vekomaj zaznamovana. Zato je ljudsko besedilo brez glasbe pusto, ljudska glasba brez besedila nema.

Mnogo ljudi poznam, ki si, ko jih svet dodobra izmuči, zavrtijo dela svetovnih klasikov. Jaz si v takih trenutkih zaželim tonov naših prednikov, preprostih besed neznanih pesnikov, štiriglasne simfonije domače dežele. Vem, da nisem edina, in vem, da tudi veliko mlajši, kot sem sama, spoznavajo bogastvo ljudske pesmi. Verjetno zato, ker se vsi skupaj najlaže najdemo v njej.

Bojana Kompara

GLASBA V MOJEM ŽIVLJENJU

"Piš'ite za Iskre! Piš'ite za Iskre!" Že od daleč se na hodniku sliši, kje stoji kdo iz četrtega letnika. Toda če premalo paziš, se kaj hitro znajde pred tabo nekdo, ki ti zakriči: "Piši za Iskre!" No, prav, naj bo Tema? "Glasba," se glasi odgovor. Glasba gor, glasba dol, nič pametnega mi v tem trenutku ne pade na pame ... Ali pač!

Ne da bi se zlagala, lahko rečem, da me od malih nog spremlja glasba. Tudi če odštejem večkrat prižgan radio, otroške pesmice, ki sta mi jih peli mama in stara mama. Teta je večkrat - če je le mogla - igrala klavir. Rada sem jo poslušala. In opazovala. Morda se vam bo zdelo smešno, toda spominjam se, kako sem ji enkrat pomolila prazno škatlo čokolešnika, na katere zadnji strani je bila pesmica in jo prosila: "Teta, zaigraj mi!" Ustregla je moji želji. Odšli sva v dnevno sobo, kjer je stal klavir - pravzaprav pianino. Zame je bil to ponavadi strogo prepovedan prostor, toda ta dan ni bilo nikogar doma, če se prav spominjam. Ne morem povedati, kako vesela sem bila, saj mi pesmice ni samo zaigrala, ampak tudi zapela! Res pa je tudi, da se tega ne spominjam v celoti, pač pa le približno. Kot enega od mnogih utrinkov iz svojega otroštva ...

To je sicer le majhen delček poglavja v mojem življenju, ki bi mu lahko dala naslov "Glasba in jaz". Sedaj igram orgle in klavir, nekaj časa pa sem se učila igrati tudi kitaro. Vendar sem - na svojo žalost - učenje le - te prekmalu opustila. Pozabila sem akorde, zdaj pa, ko bi tako rada igrala kitaro, ne znam. Če se še malce pohvalim: igrala sem tudi že na violino in harmoniko. To je moj svet, to sem jaz sama.

Tatjana Velikonja

Med pretakanjem solza je človeštvo iz glave zgubilo že dosti soli.

GLASBA, HRANA DUŠI

Preden sem prišel na to šolo, sem o glasbi slišal le govoriti, nikoli pa nisem dal veliko nanjo. Kmalu potem, ko sem prišel na šolo, me je premamila kitara. Naenkrat sem začutil, da glasba ni namenjena samo poslušanju, ampak tudi ustvarjanju. Vedno bolj mi postaja pomemben osebni stik z instrumentom; poleg tega pa začnem ceniti tiste, ki so s trdo vajo dosegli izredno obvladovanje instrumenta.

Pogosto se mi dogaja, da se ob instrumentu - kitari ali klavirju - umirim. Začenjam razumeti umetnike, ki so se zdeli "normalnim" ljudem čudaški in nerazumljivi. Vendar instrument nikoli ne more in ne sme zamenjati človeške topline in razumevanja. Kljub vsemu je instrument samo izdelek.

Miha Mežnar

—
*Glasba je bila vedno hrana
ljubezni, ljubezen pa hrana za
glasbo. (W. A. Mozart)*
—

MOJ PLES - MOJE SANJE

Razkošne obleke so bogato posute s svetlečimi kamenčki. Frizure so sveže polakirane, obraz skrbno naličen. Plesalci v elegantnih frakih se ogrevajo na plesišču. Glas po zvočniku napove prvi ples in pari eden za drugim odhajajo na plesišče. Začne se glasba in plesalke, z nasmehom na obrazu, s svojimi plesalci na videz brezhibno odplešejo program.

Tako vidi dogajanje gledalec, ki si je z zanimanjem prišel ogledat plesno tekmovanje kot popestritev nedeljskega popoldneva. Sama, ki tekmujem že dve leti, pa gledam na to precej drugače.

Od prvih plesnih korakov do prvega turnirja preteče veliko časa, vloženega je več truda, potочи se marsikatera solza, potrebno se je odpovedati marsikateri prosti uri, največkrat tudi koncu tedna. Poleg vsakodnevnega vsaj uro in pol trajajočega poplesavanja, so tu še najzahtevnejše tehnične vaje, vaje za moč, kondicijo in ne nazadnje, za plesalce še kako pomembne, vaje za raztezanje. Štirje pari uničenih plesnih čevljev na leto, nekaj žuljev, včasih poškodovane mišice, vse to so stvari, s katerimi se je potrebno sprijazniti. In niti te ne zagotovijo uspeha.

Vendar niso samo športni plesalci tisti, ki morajo prilagoditi svoje življenje tekmovalnemu športu.

Tu so tudi starši, ki velikokrat spregledajo slabo oceno, nepospravljeno sobo in kakšen tolar v svoji denarnici.

In kaj me pri vsem tem sploh še žene naprej? Mogoče želja, da narediš nekaj novega, nekaj, kar je bilo do tedaj nemogoče. Mogoče trenutki, ko ti uspe priti v finale ali dosežeš visoko uvrstitev. Mogoče pa je to le veselje, ki ga občutiš, ko se zaveš, da si spet naredil nekaj zase in si koristno preživel še eno popoldne, še en večer.

Mogoče niti ne vem, kaj je tisto, zaradi česar preživim cele dneve "na parketu", zagotovo pa vem, da rada plešem, da je to res tisto, kar me zanima in kar želim v življenju početi.

Ne, ljubezni do plesa mi ne more nihče vzeti.

Urška Kravos

ZAKAJ VIOLINA?

Zakaj violina? Velikokrat se vprašam tudi sama zakaj. Verjetno se to vprašajo tudi tisti začudeni obrazi, ki se ozirajo za mano, ko me vidijo s čudnim kovčkom v roki. Ko sem kot majhna radovedna deklica izbrala to glasbilo, sem najprej vse okrog sebe šokirala. Toda kakor sem rastla jaz, tako je rastla z menoj tudi violina in moja ljubezen do nje. Kljub temu se večkrat sprašujem, zakaj še vedno vztrajam. Naporno in skoraj odveč je po težkem dopoldnevu v šoli, ko bi se najraje zleknil v posteljo in zaspal, vztrajati še v glasbeni šoli. Toda moj zvesti "tovariš" mi vztrajno ponavlja: "Violina je najbližji instrument glasbi. Ne igraš jo s prsti, ne z možgani, temveč s srcem. Je edino glasbilo, pri katerem MORŠ imeti ljubezen do glasbe. Ni kot klavir, ki ga lahko igra vsakdo, tudi tisti brez posluha in tisti, ki ne igra s srcem. V violino moraš vnesti samega sebe, da lahko začutiš bistrost glasu, ljubezen do glasbe. Violina ni instrument, violina je ljubezen, srce, glas, ... glasba."

W. A. Mozart pravi: "Ljubezen je hrana glasbi, glasba pa je hrana ljubezni."

Lara Pižent

Glasba je edini breztelesni vhod v višji svet vedenja, ki človeka sicer zajame, človek pa ga nikoli ne more zajeti.

(Ludwig van Beethoven)

GLASBENE ANEKDOTE

Beethoven je nekega večera sedel v družbi, kjer je domača hčerka "morila" navzoče z zelo slabim igranjem nekega preludija. Ko je gospodinja prosila skladatelja, naj pove odkritosrčno mnenje o njenem igranju, je Beethoven dejal: "Vidim, da je hčerka globoko verna." "Kakšno zvezo pa naj ima njena umetnost z vero?" se je začudila mati. "Ona igra po načelih Svetega pisma: levica naj ne ve, kaj dela desnica," je prijazno pojasnil Beethoven.

Nekoč je veliki glasbenik Brahms igral v družbi na klavir, na violončelu pa ga je spremljal dunajski učitelj petja. Brahms je igral precej krepko in čelist, ki se mu je zdelo, da ne pride do veljave, mu je nejevoljen zasikal: "Ljubi Brahms, ne igray vendar tako močno, jaz se čisto nič ne slišim!" "O, ti srečneži!" je vzdihnil skladatelj predse.

K skladatelju priljubljenih "dunajskih valčkov" je prišel starejši, dobrodušen in bogat gospod. "Star sem že," je dejal, "najbrž ne bom več dolgo tlačil zemlje. Zato bi vas, dragi mojster, prosil, da mi izpolnite veliko željo. Vaša glasba mi je od sile všeč in res bi mi ne mogli pripraviti večjega veselja, kakor če bi mi pri pogrebu zaigrali enega izmed svojih prekrasnih valčkov." "Od srca rad; samo povejte mi, katerega bi najraje slišali," se je pošalil Strauss.

*Glasba proizvaja takšno vrsto užitka,
brez katere človeška narava ne more obstajati. (Konfucij)*

Ko je bil skladatelj Puccini še zelo mlad, je prinesel milanskemu založniku Riccardiju svojo najnovejšo skladbo in ga prosil, naj jo založi. Riccardi je vzel rokopis, ga hitro preletel in ga vrnil: "Žal mi je, toda vaše skladbe ne morem založiti, čeprav je kar dobra." "Kako to?" je žalostno vprašal avtor. "Vidite, mladi prijatelj, vaše pesmi ne bo pela nobena ženska, ker se začenja z besedami: Ko sem bila še mlada ..."

Rossinijev učenec je prosil učitelja, če mu sme zaigrati dve melodiji, ki ju je sam skomponiral. Brž ko je učenec odigral prvo skladbo, je Rossini smehljaje dejal: "Druga mi bolj ugaja."

Tik pred začetkom koncerta, ki ga je obiskal tudi pruski kralj, so gledalci opazili, da je dirigent Lizst v veliki zadregi. Ves nesrečen je gledal, kam je založil partituro, brez katere koncerta ni mogel začeti. Nazadnje se spomni, da jo je položil na sedež v prvi vrsti, in ko pogleda tja, vidi veličanstvo in debelo damo, ki niti ne slutí, v kakšno nesrečo je spravila dirigenta. Tedaj se domisli, pogumno stopi k baronici in ji smehljaje reče: "Oprostite, baronica, toda partitura, na kateri sedite, ni napisana za pihala."

Skladatelj Haendel je med dirigiranjem koncerta opazil, da se njegov znanec, pisatelj komedij, kar naprej smeje in glasno pogovarja s sosedo. Po koncertu ga je poklical in oštel: "Povejte mi, lepo vas prosim, zakaj ste se med mojim koncertom smejali? Ali se morda jaz smejem, kadar gledam vaše komedije?"

Izbrala Sonja Rosa

ZUNAJ SONCE

Zunaj sonce.
V sobi mraz.
Nočem ven.
Ostajam.
Obstajam.
V srcu boli.
V duši nemir.
Odsevam toploto.
V sobi mraz.
Nočem ven.
Zunaj sonce.

Vesna Koren

Ljubezen!
Ne odhajaj. Ne odmikaj se.
Naj ostane bližina
moja, tvoja,
telo ob telesu,
moja dlan v tvoji dlani,
tvoj obraz na moji rami,
naj ostane bližina, zlitje
nemira, hrepenenja
mojega, tvojega!

JEDRO

Zakaj na svetu je gorje,
zakaj človeku to zvesto je.
In vendar sreča ga zakriva,
tema vanj se zliva.

Ali čutimo, da smo ubežniki časa,
ali vemo, da nas je on prehitel?
To ni le tukaj zapisano,
to v resnici je spoznano.

Le oglejmo vsi to zemeljsko si kroglo,
le glejmo revščino in grozno bedo.
Za to kriv si ti
in kriv sem jaz.

Ni to dejstvo,
čeprav si si ga sam za to naredil.

A jaz!
Postal bom suženj času,
postal bom bitje na dobrem glasu,
postal bom vsem enak,
postal bom človek.

Marko Baša

ODGOVOR VSEM, KI PRAVIJO, DA NOČEM LJUBITI

"Ali si nikoli ne želiš, da bi bilo drugače? Namesto da bi hodila po svetu sama, bi hodila v dvoje ..."

Ne, mislim, da ne hodim sama. Celo nasprotno. Z ogromno ljudmi preživljam svoje ure in tako mi je tudi všeč. Tu sem lahko resnično jaz, moje sanje, misli in molitve pa lahko postanejo tvoje. Hočem biti člen te verige; slutim, da sem tukaj, zdaj potrebna.

In zato, prosim, me pusti tu.

Rada te imam. Zakaj tega enostavno ne moreš sprejeti?! Ker te ne ljubim tako, kot si ti želiš (ali vsaj misliš, da si želiš)?! Ne vem, kako naj ti odgovorim ... Zdi se mi, da (še) ne bi rada zaživela za enega, darovala enemu ... To bi me omejevalo in pustilo občutek, da ne naredim vsega. Resnično nisem pripravljena, a vem, da se nočem igrati ljubezni. Jaz hočem ljubiti. Razumeš?

Tistega dne pa se bo končala moja zgodba; staro čustvo bo postalo drag in nepovraten spomin; novo čustvo ljubezni do njega pa bo pričelo novo, toda že popolnoma drugače srečno življenje, ki v tem trenutku ...

Ana Soban

Smehljaj je ljubezen. (Guy de Larigandie)

IZPOVED

Ko čutim, da se vse podira. Ko jočem, ne da bi vedela zakaj. Želim si biti sama; želim si, da nihče ne bi videl mojih solza. Poskušam se izogniti srečanjem - s prijatelji, znanci. Želim si, da bi to malodušje izginilo, da bi bila spet polna volje, veselja ... Želim si ...

Naenkrat se ozrem in vidim, da mi res nihče ne sledi, uspelo mi je izogniti se jim. S svojo odrezavostjo ("Grem!", "Mudi se mi ...") mi je uspelo odgnati vse.

Iz temnih kotov srca se začne nezavedno tihotapiti razočaranje. Želim si, da bi bila blizu roka, toplina, bitje srca - človek. Tudi če me ne bi imel rad, le ob meni da bi bil! Želim si, da bi me nekdo potreboval.

Kje je zdaj rama, ki bi jo lahko zmočila s svojimi solzami?
Kje je uho, ki bi ga napolnila z vsem gnojem svoje duše, svojega samoljubja?
Kje je tisti prijatelj, "ki te v stiski ne zapusti", ki ga v njej celo spoznaš?!

Ali pa - tudi če bi danes bil tu, morda bi bil še jutri, a kasneje ne bi imel vedno časa zame. Mogoče bi spregledal moj ugasel pogled, morda bi ga pa videl, a bi si rekel: "Bo že preživela; če je do sedaj."

Meni pa bi bil zdaj veliko bolj potreben kot prej. Prej še nisem doživela nečesa tako lepega kot je prijatelj, nisem še vedela, da po tem lahko hrepenim. Zame je postal kot mamilo. Njegova beseda ni več le beseda "enega znanca več", ampak je mazilo za skelečo rano osamljenosti.

Kako naprej? Ali naj si najdem toliko prijateljev, da bo moj čas zapolnjen?! Ali pa naj začnem biti poleg?

Že ves čas razmišljanja se v bližini igrata dve deklici. Mlajša ima komaj štiri ali pet let. Kmalu ji postanem zanimiva. Malo se približa, me pogleda, pa gre proč. Drugič pride že bliže, dokler ni čisto blizu, in me pogleda v obraz. Obrnem se stran, da ji ne bi pokazala solza. Ona pa vstraja, poišče moj pogled. Potem pa začne nekaj risati po klopici. Ko konča, položi svinčnik tik zraven mene in reče: "Tole bom pa kar tu pustila. Kar tu." Z veselim glasom zakliče: "Pridi!"

Andreja Bole

Živi svoje sanje in ne sanjaj svojega življenja.

ZAKAJ NISI?

Od belih zidov se odbija
temni glas Boba Dylana.
Iz vsake besede se izliva
duh upornosti - ne! - čutiti
je željo po veselju; svetu,
ki ne pozna črnine, ki je
le sanja mnogih izmed nas.
Tudi on se v svojih pesmih
ni izognil čustvu, ki
prežema dve sorodni duši,
ko plavata v svetu intimnosti
in nikoli izrečenega;
opeval je ta trenutek, ki se
zdi, kot da je brez časa
in ... moral je poznati
hrepenenje mladega človeka,
ki venomer žejen hoče

Na radiu se vrtil hit
Bonnie Tyler. Njena skladba
je osvojila mnogo src,
src, ki so spoznala tudi
drugo plat ljubezni - bolečino.
Znova in znova ljudje
poslušajo opisovanje trpljenja,
bolesti, ko te ljubljena oseba
prizadene, v najhujšem
primeru zapusti ali pa,
ko samo vidiš, kako se
razširijo zenice, ko pripoveduje
o nekom drugem in ...
takrat si ponovno zaželiyo,
da bi se vse skupaj
zavrtelo nazaj, da bi
spet začeli

poslušati "komad",

evergreen Beatlov ali pa popevko Franka Sinatre, da bi pričaral izgubljene sanje ali zamujen ples, prvi poljub ali občutek večnosti, ki ga občutiš ob jesenskem izletu v deželo naravnih spomenikov - deželo visokih gora. Ponavadi se kupci nosilca zvoka pri nakupu držijo le enega načela: ali kupijo ploščo z glasbo, ki prija njihovim ušesom, ali kupijo CD izvajalca, ki jim je všeč. Pri obeh izbilih je pomemben le užitek. Tako preprosto pa ni v trgovini, ki prodaja čisto drugačno blago, tako enostavno ni v prodajalni, kjer so kupci in blago isto - ljudje. Tvegano in hkrati omamno je obstajati v takem prostoru, kjer lahko vzameš karkoli hočeš in se obenem tudi daruješ, kjer ni nihče gospodar in nihče podrejen in so si vseeno vsi različni med seboj, kjer so odnosi in razmerja bolj zapleteni kot gordijski voz. Ta grozljiva in istočasno lepa samopostrežba se nikoli ni odprla in se nikoli ne bo zaprla, pač je ...

in vedno bo

v njej človek, ki
bo, ko bo videl
drugačnost svojega

polna nepozabnih
dogodkov, po katerih
bo eden od udeležencev

ZAKAJ NISI

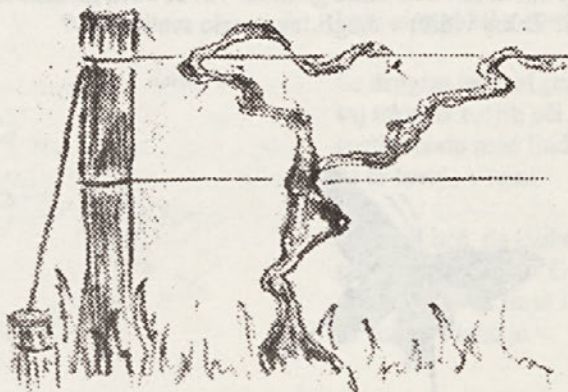
Aljoša Rehar

SPANEC

Objema me mrak, tema. Prepustil se bom breztežnosti neštetič čustev, neštetič misli in počasi, potihno se bom v njih izgubil, dokler me ne zbudi jutra nit! Spet mi bo govoril glas! Ta glas, ki mi je že tisočkrat spregovoril! In vsakokrat je prvič in hkrati zadnjič in znova in znova! Govori, govori brez besed! Poje, prepeva melodijo, ki doni po vsem telesu, odmeva, da se vse tresne ... Melodija, ki sploh nimam glasu! To je glas tišine! Tišina, ki bobni in kriči, treska in tuli ... in vendar je vse tiho, spokojno, mirno! Počasi se vzdigujem ... rahlo in počasi ... lebdim! Lebdim v svoji duši! Ah, ta prostor! Spet bo vse zagorelo od strasti in vse se bo potopilo v plamenih ognja! Spet bo sla vse uničila ... kot že tolikokrat! Vse bo zgorelo in ostale bodo samo ruševine. Še malo se vzdignem! Čutim, kako lahka brezskrbnost spreletita skozi in skozi mene! Moje misli se sprehajajo po mojem spominu in zaplavajo v morje moje domišljije, poletijo visoko v višine mojih želja Ah, kako lepo je tukaj! Tu bi ostal za vekomaj! Tak prostor, ki ga ni nikjer tako lepega! In kakšen mir!

Spanec me je spet prebudil! In spet čutim lebdenje tihe spokojnosti! Noč!! Kako hitro je prišla!! Najbrž je bilo preveč temno pa nisem opazil, kdaj se je priplazila! Počasi skozi okno izlije name svojo senco Luna! Moje misli se že sprehajajo ob njej in se je želijo dotakniti ... a so le misli! Končno me z vso polnostjo objame spanec! Končno je tu! Kako dolgo sem ga čakal! Iz tvojega objema me zdaj nihče ne iztrga! Nihče! Daj! Stisni me k sebi še močneje!!

Pirih Matija

TE OČI OSTANEJO

Vedel sem, ne, čutil sem, da nekje moraš biti. Iskal sem te, vendar ne da bi se zavedal. Srce mi je sicer govorilo, da si blizu, in tudi sam sem ti hotel biti blizu. Zakaj blizu? Zaradi svoje sebičnosti, zaradi tega, ker sem poln samega sebe?

Leta in leta sva hodila mimo, sedela sva si nasproti, se skupaj smejala, si gledala v oči. To in nič več. Tvoja podoba je izginjala z odmikom mojega pogleda. Ali sem se kdaj vprašal: "Je to vse?" Ne, ni bilo časa. Zakaj si nisem vzel časa za tvoja drobna doživetja, zakaj nisem hotel vedeti za tvoje solze? Kje sem bil, ko te je stiskal krč samote? Zakaj sem spal z odprtimi očmi, tvoj neslišni glas pa je paral nebo? In ob vsem tem sem se imel za "tvojega prijatelja".

Trenutek je prišel prav počasi, skoraj prepotiho. In vendar, slišala sva ga oba. Še vedno ne vem, kaj ti je dalo moči za tveganje. Tveganje? Kolikokrat izdano dejanje! Ne, nisva tvegala, preprosto sva zaupala. Zaupala? Ena beseda - bila je zadosti.

Če je zdaj kaj drugače? Ne vem, mogoče. Ne! Nekaj mora biti drugače! Še vedno sem tukaj, isti jaz, le z eno razliko: nočem več sam sebe imenovati "tvoj prijatelj". Tisto prijateljstvo sem prespal. Nočem igrati zdravnika brez obližev za rane. Hočem biti: prav tukaj, takoj zdaj, samo zate. Želim si, da bi lahko verjela oba.

Še vedno si sediva nasproti, se skupaj smejeva, si gledava v iste oči. Ne, ne verjamem, da so iste. To niso tiste oči, za katere mi ni bilo mar. Te oči ostanejo za vedno! Zdaj je v meni delček tebe - ne morem brez tvojega delčka.

Še nekaj ... Ali se bova samo gledala? Ali se bova gledala samo midva? Kje so še drugi? Zakaj vidim v megli tako malo svetilnikov?

Andrej Vurušič

MOLK

PRIJATELJ, PRISLUHNI!

Molk
in tišina.
To čisto tišino
moti le enakomerno udarjanje:
ping, pong,
pong, ping.
Jaz pa premišlujem,
o življenju premišlujem.
Kaj bo jutri,
kaj bo z mano čez leto,
dve ali tri?
Bom taka, kot sem,
bom tu, kjer sem?
Ali pa bom kje daleč,
tam daleč,
kjer ne bom več slišala zvokov,
zvokov svojega vsakdana:
pasjega laježa,
prepiranja in krikov;
enakomernega zvoka:
ping, pong,
ping,
pong,
ping ...

Sonja Puc

Kadar človek se v sreči veseli,
takrat ob njem je tisoč ljudi.
Veselje in radost si delijo
ter v skupnosti radi živijo.

A vedno pa le ni tako,
saj zmeraj nam ni le lepo.
Prevečkrat smo v množici sami,
ker ni nikogar, ki bi bil z nami.

Tedaj smo nesrečni
in hrepenimo po ljubezni večni,
ki pa sami je ne najdemo,
če sočloveku se ne odpremo.

Poglej, tam v daljavi stoji Nekdo,
človek, ki z odprtimi rokami čaka
nate.
Le k njemu steci, zaupaj se mu
in videl boš, da rad te ima.

Ko hodil boš zopet po poti,
odkrival boš nove lepote,
ki prej so bile tvojim očem skrite,
kajti slep si bil v svoji temoti.

Še drugim luč boš postal,
saj iskre iz tvojih oči,
svetile bodo med ljudmi,
ki še tavajo v temi.

Spoznal boš, da lahko srečo deliš
ter vesel z drugimi živiš,
če sam veš, da imaš Prijatelja,
ki vedno s tabo je.

Jana Koren

SREČANJE

Začetki skupnosti srečanja segajo v 13. februar 1963, ko se je neki mosinjur iz rimske kurije vračal domov iz pisarne in ga je na stopnicah cerkve svete Neže v Rimu neki zasvojen mladenič z imenom Alfredo prosil, naj mu pomaga. Monsinjur - don Pierino Gelmini - si ga je naložil in odnesel na svoj dom. Sčasoma je Alfredo premagal svojo odvisnost od droge. Ob don Pierinu pa se od takrat zbira na stotine mladih, ki se želijo rešiti okovov mamil. Zbirajo se v centrih vsepovsod po svetu.

Od 8. februarja 1995 imamo tak center tudi v naši državi, in sicer v frančiškanskem samostanu na Kostanjevici pri Novi Gorici. Tu v delu preživlja dneve svojega zdravljenja devet mladih fantov: dva sta iz Italije drugi pa prihajajo iz Slovenije.

8. marca je bil na Kostanjevici dan odprtih vrat in kar nekaj mladih iz naše župnije se je to sončno nedeljo odpravilo na "Kapelo". Takoj ko smo stopili skozi dvoriščna vrata, smo lahko začutili urejenost sveta bivših narkomanov. Povsod vse čisto, oplete gredice obkrožajo hišo, okrog teh pa tako rahla zemlja, kot bi jo sejali z rešetom.

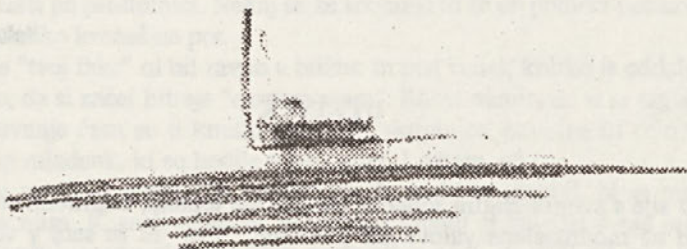
Ko smo stopili v poslopje, kjer fantje živijo, se nam je takoj pridružil eden izmed njih, ki nas je potem vodil po hiši. Ta je obnovljena in preprosto, a lepo opremljena. Med ogledovanjem prostorov smo postavljali vprašanja in "naš vodič" je nanje zelo rad in iskreno odgovarjal. Tako na vprašanja, ki so zadevala njihovo življenje v skupnosti Srečanje, kot na vprašanja, ki so segala v njihove izkušnje z drogo.

Fantje na Kostanjevici živijo tako kot po drugih središčih za zdravljenje narkomanov od tistega, kar pridelajo s svojimi rokami in od darov dobrotnikov. Srečala sem že marsikoga, ki misli, da so zaklenjeni v svoje sobe in ne delajo drugega kot premišlujejo svoje preteklo življenje. V resnici pa ti fantje živijo v popolni svobodi. Nihče jim ne ukazuje, da morajo zjutraj vstati ob 6. 30, do tega morajo priti sami. Glede hrane pri njih velja: Kdor ne dela, naj tudi ne je. Nekajkrat na teden gledajo film, sicer pa veliko berejo, se pogovarjajo in delajo. Ob nedeljah in med tednom imajo v majhni kapeli bogoslužje, pri katerem udeležba ni majhna, lahko pa se ga udeleži vsakdo od njih, čeprav ni krščen.

Kdor hoče prijatelja brez napak, bo ostal brez prijatelja.

O skupnosti Srečanje bi se dalo povedati še veliko zanimivega, vendar je v Iskrah premalo prostora, da bi lahko vse opisala. Za konec pa naj povem, da sem na Kostanjevici, pri tistih, od katerih tega nisem pričakovala, odkrila, kaj je resnično prijateljstvo in bratska ljubezen.

Helena Baša

V GODOVIČU

Konec tedna, natančneje od 8. - 10. marca, smo imeli duhovno obnovo v preurejenem župnišču v Godoviču. Iz Vipave smo odšli ob 17h z novim kombijem ter pobirali po poti tudi druge, iz Višenj in Podkraja. V kombiju je bilo vzdušje veselo, s pesmimi prepleteno, primerno vožnji z novo kupljenim avtomobilom. Naše začetno veselje smo uspeli prenesti na celoten razred, ki se je medtem zbral v dvorani. Resnično, vzdušje je bilo prijetno in primerno za odkrivanje resničnih osebnosti, ki so se sedaj zasvetile s spremenjeno, lepšo podobo. Lepo se nam je zdelo tudi to, da smo imeli dovolj snega (že kar preveč) in s tem nismo bili prikrajšani za užitke kepanja, tekanja po snegu in opazovanja narave. Prišle pa so tudi ure premišljevanj. Gospod nam je dal za premišljevanje vprašanja, ob katerih smo se tudi pogovarjali. Eno mi je še posebej ostalo v ušesih: "Daš veliko na obleko?" Obleka je naša najosnovnejša potrebščina. Spremlja nas skozi vse življenje, ravno zato je še toliko bolj važno, koliko damo nanjo. Človek jo izdeluje že od dneva, ko sta bila iz raja izgnana Adam in Eva. Narediti sta jo morala zaradi greha. Prvenstveno, se pravi, je obleka zaradi preprečevanja greha, ima pa tudi fizične razloge: mraz,

pripeka, veter ... Obleke tudi izkazujejo značaj človeka (ne vedno), držo, naravnost, pripadnost spolu, poklic ... Ker opazamo tako razslojenost oblačil, si lahko izbere vsak svojo, tisto, ki mu je najbolj pri srcu, tako, ki pripada njemu in njegovemu značaju. Se pravi svobodno. Kje pa naj bi se končala ta svoboda? Konča se tam, kjer se začne svoboda drugega. Mišljena je predvsem svoboda pri izbiri zapeljivosti in kulturnosti obleke. Če naj bi bila obleka zaščita za greh, jo moramo zato tudi uporabljati. Z njo ne smemo omejitii svobode drugih. Svobode, da ne bi zapadli v greh.

Boštjan Toplikar

UTRINEK

Poletje sije s svojim zlatim soncem; obdaja me toplota, odpravim se k morju. Pogled na modrozeleno valove me premami. "Čof" in že sem v vodi. Kako prijeten je občutek vode, ki hladi moje telo. Ovija me s svojimi nežnimi prsti. V svojem preišljevanju preslišim pljusk vode, a začutim rahlo vzvalovanost. Ne ozrem se, raje se prepustim valovom. Kmalu pa začutim tople roke na ramenih. "Ne potopi me," si mislim, "ne maram tega!"

Obrne me k sebi, ne morem pa takoj spregovoriti. Moje oči se utaplajo v neskončni modrini njegovih, opazim gubice v kotičkih oči - nasmehnil se je. Nenadoma - "gib" - znajdem se pod vodo, primem ga za nogo in potegnem za sabo.

Ko končno pridem do sape, se me že skoraj loteva slaba volja: "Ampak, zakaj ...!?" On pa se mi le smeje, kar me počasi popolnoma razoroži; obotavljivemu nasmešku sledi val smeha, ko se naenkrat zavem čudnega, neznanega občutja. Nikoli ga še nisem doživela tako popolnoma, z vsem svojim bitjem. Da, to mora biti to - SREČNA SEM.

Andreja Bole

V LJUBLJANO, NA FAKS

V petek, 8. 3., se je velika večina četrtošolcev, med njimi smo bili tudi učenci 4. r. ŠGV, odpravila v belo Ljubljano iskat informacije o študiju. Naš mini avtobus nas je odložil na Kongresnem trgu. Od tam naprej pa znajdi se sam!

Za tiste, ki poznajo Ljubljano, to ni bil problem. Drugi pa smo si pomagali z zemljevidi, starejšimi bratci in sestricami in obujanjem spominov na davni izlet po prestolnici. Nekaj se že spomniš in še ob pomoči poznavalcev Ljubljane lahko kreneš na pot.

Če "tvoj faks" ni bil ravno v bližini in nisi vedel, koliko je oddaljen, je bilo dobro, da si začel hitreje "carpere viam". Rahel nemir, da si se izgubil, in primanjkanje časa so ti kmalu prepodile skupinice, skupine in celo trume mladcev in mladenk, ki so hodile v isto smer. Le kam, a?

Vsi smo bili odvisni le od prvega; če se bi ta izgubil, bi se tudi vsa čredica za njim. K sreči se to ni zgodilo in kmalu si zasedel svoje mesto v večjih in večjih predavalnicah. Tam so te ali strašili ali vabljivo zapeljevali, nekateri pa celo ignorirali. (Vse je odvisno od priljubljenosti faksa pri bodočih brucih).

Do 11.30 si že opravil obveznosti na fakultetah in se odpravil na zbirno mesto. Če še ne veste, je bil to Prešernov trg, morda ne za vse, za večino pa. Kakšna množica! In med temi kratkolasci in dolgolasci itd. si moral najti njim in sebi podobnega dečka ali "dečkico", s katerim si bil zmenjen za opoldansko pohajanje. Po teh kratkih uricah sprostitev se je začelo novo iskanje in beganje po ulicah. Tu je zopet obveljalo pravilo: "Zaupaj množici sebi podobnih". Tudi popoldansko informiranje se je izteklo in bi si že pod Prešernovim spomenikom, kar naenkrat pa: "Oooj!" "O, pardon, sem mislila, da sem doma." In potem šprint do znane glave, bunde ali torbice, ki te v tisti množici prav gotovo ni slišala.

Zopet smo se našli in enoglasno sklenili, da gremo ugotavljat letošnje modne trende, ki se pojavljajo na področju večernih oblek, ki bi nam služile za naš maturantski ples. Same modne hiše in butiki s prijaznimi prodajalkami in njihovimi resnimi, modrimi nasveti so nas resnično zabavale.

Po celem dnevu te noge res bolijo in tudi v želodcu nekaj manjka. Za take probleme pa poskrbi Zmajčkov butik izvrstnih slaščic na Gosposvetški ulici. Po krajšem počitku se pod vodstvom "eksperta" za Ljubljano, in to brez zemljevida, odpravimo v Tivoli in tja celo pridemo še prezgodaj. Zakaj pa ne bi tega časa izkoristili in si ogledali ... koga drugega kot gospoda Miliča med treningom? V Halo Tivoli se že pride, tudi do dvorane, a kaj, ko je ta bila za

hokej in ne za košarko. Slednja je bila namreč zaprta za javnost, ker so imeli ti naši košarkarji ravno trening, kjer morajo menda biti skoncentrirani. Ob našem vstopu, se ve, pa bi njihova koncentracija gotovo močno upadla. Zato si se malo razočaran (a ne preveč) odpravil na avtobusek, ki te je peljal naravnost v Klanec.

Anita Lavrenčič

ZADNJI METRI

Spet je prišla še ena sezona atletskih tekmovanj in z njo tudi novi cilji. Pri športu pa ne gre brez poškodb. Vedno je kaj narobe. Malokrat se mi je zgodilo, da bi bila popolnoma brez bolečin v mišicah, vendar so bile to le manjše poškodbe, nič resnega.

Bilo je lani, v soboto, 15. julija, ko je bilo v Celju člansko atletsko prvenstvo. Ta dan mi bo za vedno ostal v spominu, a ne kot prijeten, temveč kot najbolj temačen dan na moji kratki atletski poti. Zgodilo se mi je nekaj, česar ne bi nikoli pričakovala.

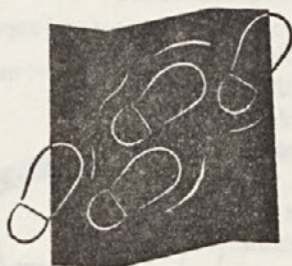
Pripravljali smo se na štart za štafeto 4 x 400 metrov. AK Gorica je imel dve dobri štafeti. Oboji smo stavili na prvi dve mesti. Vzdušje pred tekmo je bilo zelo prijetno. Punce so bile vesele, mene pa je skrbelo, kako bo z mojim stopalom, ali bom zmogla. Pred tekom mi je trener stopalo še zmasiral. Bila sem pripravljena. Tina se je s štafeto palico vse bolj približevala. Zgrabila sem jo in se pogнала na lov za medaljo. Že po desetih metrih teka sem začutila

bolečino v stopalu. Bolečina se je vse bolj stopnjevala. Pred mano je bilo še dobrih 150 metrov. Hitrost se je zmanjševala. Tekmovalka za mano se mi je vse bolj približevala. "Še dvajset metrov, pa bo cilj," sem si govorila. Takrat pa se je zgodilo. V stopalu je počilo. Bolečina je bila skoraj neznosna. Zbrala sem še toliko moči, da sem padla preko ciljne črte. No, vseeno smo bile druge. Hvala Bogu! Skušala sem se pobrati, a ni šlo. Sploh nisem mogla stopiti na nogo. V tistem trenutku sem ugotovila, da je to poškodba, ki mi bo vzela nekaj mesecev treninga. In to se je res zgodilo.

Sezona je bila ravno takrat na vrhuncu, jaz pa na berglah. Sprva mi je bilo zelo hudo. Brez bergel nisem mogla nikamor. Štirinajst dni sem hodila na terapijo, medtem ko so moji prijatelji pridno trenirali in se pripravljali na nova tekmovanja. Na stadion raje nisem hodila, ker bi poškodbo še težje prenašala. Ni mi preostalo drugega kot sprijazniti se s to nadlogo. Kar se športa tiče, sem lahko samo plavala. Toliko, kot sem letos preplavala, nisem še nikoli. Trudila sem se, da bi ohranila vsaj malo kondicije, a kaj, ko ta splashni že po enotedenskem odmoru. Po dveh mesecih sem odložila bergle, a teči še nisem mogla. Spomnim se, kako težko sem prehodila en kilometer, ko sem šla na obisk k zdravniku. Tudi tega dneva se bom spominjala, saj mi je zdravnik rekel, da lahko malo poskusim s tekom. Bila sem zelo vesela, saj sem po treh mesecih in pol premora spet začela. Sprva z bolj lahkotnim tekom, danes pa že treniram kot ostali. Nekaj sem mogoče pridobila na moči, ker sem poleti precej hodila na fitness, vendar pa mi kondicije še precej manjka. Včasih še vedno čutim v stopalu bolečino, a bo šlo. Še vedno imam občasno terapijo.

Pred vrati je nova sezona, zato se pridno pripravljamo in ciljamo na dobre rezultate. Samo da bo šlo brez poškodb, pa bom srečna.

Eda Mučič

Pogosto zapiramo oči, da bi nam stvari bile videti lepše. (Pentich)

PESEM V MOJIH BRATIH IN SESTRAH

Srečanje in odnos s človekom lahko porodi veliko prijetnih trenutkov, doživljanje sprejetosti v ljubljenosti ter s tem sreče, in navsezadnje to lahko zraste v preprosto, a pristnočutečo hvalnico Bogu ... Naša mesečna druženja skupine Vera in luč so ena takih srečanj.

Nikoli mi ni bilo žal nedeljskih popoldnevov tretjega tedna v mesecu, ki sem jih preživela v družbi ljudi, preprostih po srcu in mišljenju, s katerimi sem lahko delila trenutke čistega veselja, pa tudi trpke osebne bolečine. Medsebojni pogovori brez dvoplastnosti besed kar naenkrat presežejo globokoumno razglabljanje, ki ga svet tako ceni. Dialog o vsakdanjih dogodkih in oblikovanje podobe iz plastelina ali pa enostavno barvanje slikanice - vse to, pa če je še tako otroško, so znamenja našega odnosa. Vanj pa ne stopamo samo tako človeško, ampak tudi z daritvijo svete maše. In spet, tu ni veličastnih besed, ki govorijo o Bogu, je pa goreča molitev, ki vre iz srca. Poraja se kot prisrčen nasmeh, za katerega nihče ne bi vedel pravega vzroka, ali pa nežna roka, ki poboža sedečega ob strani; lahko je tudi pesem.

... Nič ne de, če so poti
polne sence in luči,
če me vodiš za roko,
vse molitev je lahko ...

Zvoke in besedilo te melodije spremljajo preproste kretnje rok, ki pomagajo pri razumevanju besedila in se tako še bolj približajo tudi tistim, ki težje razumejo. Na en način pa razumemo čisto vsi - s srcem. In če si trenutek pred tem težko pristopil k enemu izmed teh otrok, ker se ti je zdelo, da boš morda prizadel njega ali pa njegove starše, vaju zdaj združujeta skupna pesem in stisk rok. To je pesem mojih bratov in sestra, ki izraža tisto pristnočutečo hvalnico Bogu.

To je pesem, ki osvobaja, ker je v njej zapisana melodija ljubezni.

Petra Bajec

SPOZNAVANJE

Vedno sem iskala nekaj.

V mrzlem vetru kljubovala sebi.
V tihi noči hrepenela sem po tebi.
Štela zvezde sem neštete
in v njih svobodo verovala.

Vedno sem iskala srečo.

Zunaj v svetu krutem, širnem.
Tam v brezbrizni množici neznancev.
In med neznanci sem iskala njo,
ki vedno v sebi sem nosila jo!

Vedno sem iskala sebe.

Vesna Koren

PRISLUHNI

Temina noči legla je na spečo vas.
Srce hotelo bi spati,
poslušati ritem življenja.

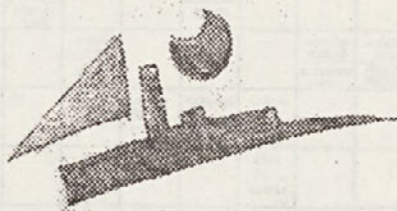
Zvon že davno odzvonil je avemarijo,
duša peklensko plamti
za zvok jutranje zarje.

Spokojna tišina noči prepeva ubrano
pesem.
Človek beži,
a ne ubeži
peklenskemu ritmu vzdih.

Narava prisluhne in brezskrbno zaspi.
Postoj za trenutek
in prisluhni tudi Ti
baladi zvezdnate noči.

V objemu zlate zarje jutra zopet zaživi.
Prisluhni harmoniji življenja.

Vesna Koren

POGOVOR S SKUPINO ČUKI

Kot smo že povedali, je glasbena skupina Čuki ena najbolj priljubljenih na šoli. Odločili smo se, da bi bilo dobro, ko bi o njej zvedeli kaj več, recimo kar tako, iz prve roke. Tako objavljamo izčrpen intervju z vodjo skupine Jožetom Potrebuješ in kitaristom Markom Vozljem, ki sta z veseljem sprejela naš predlog.

Čuki so uradno že od vsega začetka v isti sestavi. Sam začetek je bil tak, da sta se Jože in Marko spoznala pri vojakih leta 1988 na albanski meji, kjer sta se spoprijateljila in napisala nekaj skladb, za katere nista mislila, da jih bosta kdaj skupaj posnela. Ko je Jože prišel iz vojske, sta ga k sodelovanju povabila Vinko in Marjan. Začeli so igrati po gostilnah. Kmalu zatem je Jože poklical Marka in ga vprašal, če bi tiste skladbe skupaj posnela, da bi jih kot Čuki igrali. Tako so leta 1989 nastali Čuki. Začeli so, in tudi mislili nadaljevati, brez velikih ambicij, kot gostilniški band. Igrali so tako narodne kot tudi zabavne pesmi, bolj za svoje veselje poleg študija. Iskre so se s simpatičnimi Čuki srečale v Ljubljani in z njimi opravile kratek pogovor.

ISKRE: *Združila vas je glasba. Ali bi lahko predstavili vaše glasbeno delo: vaje, nastope, ... , pa tudi odnose med vami?*

JOŽE: Ja ... Glasba je samo stvar, ki nas je združila, drugače pa smo med seboj tudi zelo dobri kolegi. Zato, recimo, če bi si enkrat za novo leto privoščili dopust, bi bilo "čist brez veze", ker bi itak bili spet skupaj, pa vsak bi imel svoj instrument s sabo in bi spet "špilal", potem pa je čisto vseeno, če igramo publiki. Praktično smo vsak dan skupaj, če ne na nastopih, pa vsaj na kakšnih intervjujih ali karkoli ...

ISKRE: *Kako nastajajo vaše skladbe? Kdo napiše besedilo, kdo melodijo, aranžma ...?*

MARKO: Te skladbe v bistvu nastajajo ponoči, v bistvu v Jožetovi sobi. On ponavadi najprej napiše glasbo, potem se dobiva skupaj in napiševa tekst in približno določiva, kakšen naj bi bil aranžma. V studiu pa naprej ...

ISKRE: *Koliko časa potrebujete, da izdate eno kaseto ali pa zgoščenko?*

MARKO: Ja, kakšno leto ponavadi. Ampak v bistvu se tega ne da časovno odmeriti. Včasih kakšen komad celo hitro nastane, včasih pa nastaja tudi do pol leta ali pa še več.

ISKRE: *Kaj pa priredbe? Včasih prav te odvrčajo poslušalce. Kaj vi mislite o tem?*

MARKO: To ni nič slabega, če je priredba narejena tako, da je sprejemljiva za ljudi pa da je narejena na en tak svojevrsten način. Potem je to v redu. Če se pa samo ... kaj jaz vem danes se že celo tako dela, da kupiš zgoščenko z glasbo in se samo "čez" zapoje - kot karaoke. V bistvu je priredba zato, da daš komadu nekaj novega, da ga pač tako narediš, kot ga sam začutiš.

ISKRE: *Nekateri se pritožujejo, češ da Čuki zahajate preveč v komercialne vode. Recimo Hugo, Nedelo ...*

JOŽE: Kar se tiče komercialnih vod, je pač tako: mi nismo krivi, če ljudje kupujejo našo "muziko", pa hodijo na naše nastope. Kar se pa tiče Hugota in Nedela, imamo čisto uradne razlage. Za Hugota je tako: na televiziji so nas tri mesece skupaj prosili, da bi naredili pesem za Hugota, pa smo najprej rekli ne. Potem smo malce gledali oddajo pa smo videli, da je v bistvu Hugo ena taka simpatična žvalca, ki je trikrat manj škodljiva in trikrat bolj miroljubna kot vsi junaki vseh filmov skupaj. Hugo je pa čisto ena taka stvar, s katero se mi lahko identificiramo, pa ker mi je tudi slučajno uspel en tak komad, da smo bili z njim zadovoljni, smo rekli zakaj pa ne. In če vam povem, da je Hugo ena

največjih slovenskih uspešnic, ki se vrti tudi po rockovskih plesiščih in jo tudi cela Primorska poje, potem ne gre za slabo pesem, čeprav so očitki, da je otroška. Da gre za otroško pesem, je bil očitek tudi pri Kavbojcih in indijancih, ki nima "blage veze" z otroškostjo, ali pa pri Krokodilčkih. Za Nedelo je bilo pa tako: k sodelovanju nas je povabila ena agencija, naredili smo pesem za reklamen namen, za časopis Nedelo. O.K. Potem pa se je zgodilo to, da nam je bila pesem tako všeč, da smo mi njih prosili, če jo lahko damo na kaseto.

ISKRE: *Nekateri glasbeniki pravijo, da imajo raje nastope v živo. Kako vi doživljate vaše "špile"?*

JOŽE: Mi imamo radi in snemanja in Prvič, radi pišemo komade, če je dobra ideja. To je poseben užitek. Recimo, ko se lotim pisati nov komad, pa ko vidim, kaj bi rad povedal, sem v bistvu en teden "čist, čist" ... V bistvu hodim pa cesti in samo to premišlujem. Pa vsakemu rečeš: "Živio, živio!" pa sploh ne veš, koga pozdravljaš, ker si z mislimi čisto drugje. Posebno veselje imamo tudi s snemanjemvideo spotov. Jasno, pika na I pa je "špil" v živo, a ne. To je pa direkten stik z našimi prijatelji širom po Sloveniji. To smo zelo veseli, da so ljudje videli to, kar mi v bistvu z glasbo hočemo izraziti. Recimo, ko pridemo na plesišče, ne pridemo tja kot "muzikanti", ampak kot njihovi prijatelji.

ISKRE: *Kako se počutite med mladimi na Primorskem?*

JOŽE: Na Primorskem ... smo že nekajkrat povedali, da je to naša najboljša publika, ker pridejo žurirat na nastop, ne pa na kakšen koncert. Mi teh klasičnih koncertov ne maramo, ker se vidi tista stroga meja med odrom in publiko. Pri nas je prednost v tem, da ko gremo na nastop, se pridemo vsi skupaj zabavat, ne pa da pridejo eni samo debelo gledat, za kaj gre, drugi pa "špilat" in se frajerje delat, ampak enostavno prideš na žur.

ISKRE: *Zakaj na vaših "špilih" ne igrate vaših "ta boljših" pesmi, npr. Tvoj metulj?*

JOŽE: To je čisto stvar trenutka. Zgodilo se je celo enkrat na Dolenjskem, da smo v dveh rundah odigrali od petinštiridesetih komadov samo dva svoja. Tako nas je pičilo. Drugače pa se moramo prav truditi, da veliko svojih komadov "špilamo". Če se pa le da, upoštevamo glasbene želje. Je pa že tako, da ni nikoli vsem prav. Večina naših "ta boljših" komadov so balade, npr. Poslednji rod, Na licu bela solza ... Če bi cel večer samo "jamrali" tam, kako so eni umrli, pa kako je oni umrl ... To je "brez veze". Ljudje so se prišli zabavat, so pa prišli tudi eni poslušat tiste "ta stare" pesmi. Ne da pa se vsem naenkrat ustreči.

ISKRE: *Če malo zaidemo v te novejšje vode. Ni skrivnost, da boste Čuki v Postojni ob papeževem prihodu imeli posebno vlogo.*

JOŽE: Ja, štejemo si v veliko čast, da so nas izbrali za himno oziroma da sem

jaz napisal himno. Mislim, da bomo upravičili to, da so nas povabili in se maksimalno trudimo tudi pri ostalem projektu, ker se nam zdi prav, da bi "fajn ratal". Da bi bil en tak vseslovenski ..., ena vseslovenska zabava, ki bi bila tudi cerkveno obarvana, za katero se pa jaz trudim, da ne bi bila striktno versko obarvana, ampak da bi bila ena taka vseslovenska pozitivna prireditvev. In najbolj me moti prav to pri tej prireditvi, da je preveč ljudi pasivnih do tega. Upam sicer na najboljše in da bo ena taka "fajn" zabava, kot je bila recimo takrat, ko smo igrali v Stični. Pa tudi z izvajalci se trudimo, da bi jih bilo čim več dobrih. Si pa to res štejemo v čast, da bomo to naredili, še posebej zaradi tega, ker mislim, da imamo res dobro pesem.

ISKRE: *No, omenil si Stično 1994, pa zdaj papeža. Kako to, da sodelujete na teh prireditvah, ki so nekako cerkveno obarvane?*

JOŽE: Ja, to je v bistvu zelo delikatna zadeva, to moram kar povedati. Po eni strani nočemo prav veliko govoriti o naši zasebnosti. Po drugi strani pa se javno izraziš, da hodiš k maši, pa čeprav ni nobenemu to nerodno, ampak enostavno veš, da

določen procent poslušalcev tega ne mara. Ampak ker smo pač rekli: "Mi smo kot skupina Bogu hvaležni, da smo se sploh skupaj našli, - in to si upamo vsakemu javno povedati - smo rekli: "To bomo naredili, pa naj bo karkoli." Čeprav smo določena nasprotovanja že slišali, mislim, da ko bo komad zunaj, pa če bo prireditvev dobro uspela, da to ne bo tudi za nas nič slabega.

ISKRE: *Kaj pa ta pesem, himna?*

JOŽE: Ja, to bo ena taka ... To ne bo striktno verska pesem, v prisposodobah pa jasno bo. Besedilo sva napisala jaz in Marino Mrčela, melodijo pa jaz. Pri snemanju pa bodo sodelovali vsi, za katere mislimo, da bi mogli biti "ta boljši muzikanti" v Sloveniji in ta himna bo taka, zelo pompozno narejena. Kolikor se bo pač dalo dobro. Lahko pa povem, da že komaj čakam ta 18. maj prav

zaradi himne, ker se mi zdi, da bo tam, pred to večtisočglavo množico dobila tisti pravi zven. Ker to bo narejeno za "maso" ljudi, oziroma za mladino.

ISKRE: *Kdaj jo bomo pa prvič slišali?*

JOŽE: Okoli 5. aprila, že kot posnetek.

ISKRE: *Kaj misliš o današnji glasbeni kulturi mladih?*

JOŽE: Oh, če bi povedal točno, kaj si mislim, ne bi bilo preveč pametno. Veš kaj, nekaj se občutno pozna pri nas. Slovenci smo zakompleksani. Recimo, saj vem sam, kako je bilo, ko sem bil smrkavec star 15 ali 20 let. Jaz sploh nisem hotel poslušati slovenske glasbe, tako kot se danes večinoma pri mladih dogaja. Ampak to ni problem mladine, to je problem nacionalne pripadnosti, vsakemu se zdi kar malo za malo, čeprav bo potem na skrivaj prišel žurirat na kak slovenski band. Ne vem, odkod tak negativen odnos danes do slovenske glasbe. Posebej še zaradi tega, ker z glasbo se danes praktično lahko vsak ukvarja. Vsi bi jo samo kritizirali, naredijo pa veliko premalo vsi, a ne. Toliko kot imam jaz glasbene šole, jo ima v Sloveniji še deset tisoč ljudi. Pa toliko kot ima v Sloveniji ljudi možnosti ukvarjati se z glasbo, toliko sem jo tudi jaz imel. Jaz sem, recimo, moral tudi prvo kitaro sam kupiti. Tudi tako je, da mi sploh nismo imeli kakšnih želja biti kakšen "mega" slovenski band. To sem govoril že pred petimi leti, pa to sem govoril pred tremi leti, pa to govorim tudi danes, čeprav smo pobrali že veliko teh raznih nagrad. To sploh ni nam prvi cilj, zaradi tega, ker mi smo hoteli to glasbo in jo tudi "furamo" še vedno kot veselje in si tudi ne pustimo, da bi bili profesionalni "muzikanti". Ker se vsak ukvarja, recimo, še s kakšno drugo stvarjo in toliko, kot se mi ukvarjamo z glasbo, toliko se lahko tudi vsak drug ukvarja. To pa ... Nehote te mediji potunkajo v to, da te potem začnejo primerjati s Pop designom, Agropopom, pa z Anjo Rupel, pa to. Mi si ne želimo tega, to je nam zadnja skrb, da se bomo z enimi primerjali. Kadar pridemo na nastop, točno vemo, a ljudje radi komade poslušajo ali radi kasete kupujejo, drugo nas pa ne briga. Jaz sem že takrat, ko smo dobili Viktorja, dve leti nazaj, dal eno izjavo: "Če vem, da smo si Viktorja zaslužili, ga imam rad doma, če pa ni pošten, kot je veliko teh nagrad nepoštenih, da bom jaz imel doma enega Viktorja, za katerega bom moral plačati, imam pa raje doma še en Marijin kipec, mi več pomeni kot pa tam en kipec, recimo. Če je pa pošteno prislužen, oziroma če vidiš, da si tisto leto res nekaj naredil, je pa tudi v redu, če ga dobiš."

ISKRE: *Torej misliš, da vas denar in slava nista spremenila?*

JOŽE: Ne vem, to so eni čudni ... Pojavlja se čudna filozofija - denar. Ljudje si predstavljajo, da se tu obračajo blazni denarji, to je totalno "fouš", ne, to ti jaz iz prve roke lahko povem. In to je ena ključnih stvari, zakaj slovenska glasba ni bolj uspešna. Zaradi tega, ker vsak petorazredni "švercar" zasluži več kot prvorazredni muzikant". To je "stoposto". Koliko dela in energije pa gre v to glasbo, si ne more nihče predstavljati, kdor se s tem ne ukvarja.

ISKRE: *Jože, še eno tako klasično vprašanje za konec. Vaši načrti za naprej. Kaj nameravate Čuki sedaj?*

JOŽE: Zdaj, prva in edina stvar, ki je v mislih od jutra do večera in še ponoči, je tale obisk papeža, ki se ga tudi zelo veselimo, ker se nam zdi ta ... v bistvu, da povem tudi za kaj smo se odločili za papeža, da sodelujemo pri tem. Ne samo zaradi tega, ker smo vsi štirje složni pripadniki ... mislim verniki, ampak predvsem zaradi tega, ker se nam zdi papež res vreden vse pozornosti, kot oseba. To je res svetovljan, ki ne samo da govori veliko jezikov, ampak zna razmišljati kljub svoji starosti in zdravi konservativnosti Cerkve, na splošno, je to ena ključna svetovna osebnost. Zato se mi zdi totalno mimo, ker določene struje razmišljajo totalno mimo, pa sploh ne vedo, kaj papež v bistvu je. Drugače pa pripravljamo, zdaj "lih" snemamo nov spot za pesem Sonce, potem pa še ... ne povem ... ha, ha, ha, ha.

Po koncu pogovora smo se zaustavili še ob kozarcu soka in skupaj še eno zapeli. Potem je Jože odhitel za Markom, ki je že prej odšel, na snemanje. Mi pa smo se z zelo lepimi občutki (še posebno punce) odpravili proti domu.

ISKRE

Glasba je najstarejša bitnost. Kadar se rodi otrok, ga uspavaš z glasbo. Ne zna brati, ne more razbirati slik, vendar zna poslušati glasbo.

(Duke Ellington)

EVROVIZIJA NA OBZORJU

Regina je z zmago na izboru slovenske popevke za Eurosong pritegnila mnogo pozornosti. Dan najlepših sanj je vzbudil radovednost tudi pri Iskrah, ki so se nemudoma odločile raziskati ozadje.

ISKRE: *Ali lahko na kratko predstavite sebe in svoje delo?*

REGINA: Z možem Aleksom že osem let delava skupaj. Prvič sva se predstavila na popdelavnici leta 1988 na Vrhniki. Izdala sva prvi dve kaseti in potem sva se predstavila na slovenskem Eurosongu leta 1993 s pesmijo "Naj ljubezen združi vse ljudi". Tam sva požela veliko uspeha in pozornosti. Zatem pa je Aleks začel pisati funky-dance glasbo (bolj ritmično), jaz sem dodala vokale in improvizacije in nastala je pesem z naslovom "Liza ljubi jazz", ki je bila na več lestvicah na prvem mestu. Izdala sva tudi zgoščenko z naslovom "Liza ljubi jazz". Lansko leto po poroki je nastala plošča "Religija ljubezni", ki mi jo je Aleks podaril kot poročno darilo. Iz te plošče je bolj znana pesem "Bodi tu". Isto leto sva se prijavila na natečaj za Evrovizijo...

ISKRE: *Kako se počutite, ko greste na Evrovizijo?*

REGINA: Lepo, zadovoljno, razburljivo. Celo življenje se mi je pravzaprav obrnilo na glavo; vsak dan intervjuji, delo v studiu, vsi se "sto na uro" pripravljamo na Evrovizijo; ... Najlepše pri tem pa je, da čutim, da me imajo ljudje radi in mi s tem dajejo veliko podpore.

ISKRE: *Kaj želite s svojimi pesmimi posredovati poslušalcem?*

REGINA: Želim jim predvsem pričarati nekaj lepega, da bi pozabili ma vse skrbi in se spomnili svojih najlepših dni, oz. dni najlepših sanj. To je predvsem ljubezen, pa ne samo ljubezen do partnerja, ampak tudi do prijatelja, najbližjih in vseh, ki te imajo radi. Vsak dan je lahko dan najlepših sanj, če si ga takšnega sam narediš.

ISKRE: *Kaj mislite o slovenski glasbeni sceni?*

REGINA: Na žalost je tako, da tisti, ki se zelo trudijo in delajo, niso deležni tudi največ pozornosti. Govorim iz lastne izkušnje, ker sva se z Aleksom osem let trudila in trdo delala in šele po zmagi so postali pozorni na naju.

ISKRE: *Kako gledate na prihodnost?*

REGINA: Da je biti mlad zelo lepo in da je preveč takih, ki mladino obsojajo, za njo pa pravzaprav nič ne naredijo.

ISKRE: *Najlepše se vam zahvaljujemo in vam želimo veliko uspeha v prihodnosti.*

REGINA: Hvala. Vsem bralcem Isker pa še poljubček!

ISKRE

PREPROST POGOVOR MED OČETOM IN OTROKOM

Oče predlaga svojemu otročičku:
 "Pojdiva ven, na sprehod, saj sije sonce."

In pogovor se lahko začne:

-Zakaj?

-Zato.

-Zakaj zato?

-Zato, zato.

-Zakaj zato, zato?

-Zato, zato zato.

-Zakaj zato, zato zato?

-Zato, zato zato zato.

-Še zadnjič te vprašam očka,
 zakaj zato, zato zato zato.

-Saj veš zakaj.

Zato, zato zato zato zato

in še enkrat zato.

Razumeš otrok moj?

-Da, očka, zato.

-Da, otročiček moj, prav zato.

Vesna Koren

DANES TEŽKO JE ŽIVETI

Imel sem rad
pokojno dekle,
... ji je bilo ime.
Zaljublil sem se v njen vedri obraz
a zdaj vse minilo je.

Postal sem di(v)jak,
en velik siromak.

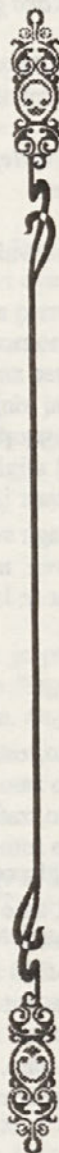
Po svetu se podim,
da v šolo ne zamudim.
Ni časa za šolo,
ni časa za šalo,
ni časa za hrano,
ni mar mi deklet,
da še s tem bil bi ujet.

Danes težko je živeti,
če se nimaš kam opreti.
Nabavil sem si mizo,
nabavil stolico,
da bom imel kje slonet'.
A mi za to ni nič lažje živet'.

Vsak teden sem mislil,
da bi bilo dobro, če bi to tudi kdaj očistil.
Mislite, da sem sklenil,
da se bom oženil?
Ne.
Na koncu sem sklenil,
da bom nekaj ukrenil.

Ker svet ni ustvarjen za biti,
sem uvidel, da si ni dobro prikriti,
da ni za slonet',
ampak se s svetom spoprijet'.

Marko Baša

ALELUJA

Vse velikonočne pesmi in liturgične molitve, zlasti psalme, antifone in speve spremljajo radostni vzkliki: "Aleluja, aleluja". Beseda izhaja iz hebrejščine: Halleluja in pomeni: Slavite Gospoda (Jahveja).

Začetek je pri maši na veliko soboto, ko se "zvonovi vrnejo iz Rima". Tedaj mašnik zapoje trikratno alelujo v vedno višji legi. Prva aleluja je veljala Mariji. Jezus se je po vstajenju gotovo prikazal najprej svoji materi in jo razveselil.

Druga aleluja je veljala apostolom in dobrim ženam, ko se jim je povelečani Jezus prikazal in njihovo žalost spremenil v veselje.

Tretja aleluja velja nam in vsem kristjanom, da tudi nas s svojim vstajenjem razveseli in utrdi v veri: Dux vitae mortuus - regnat vivus. Knez življenja je bil mrtev, zdaj pa živi in je naš kralj. Še več: tudi nas bo oživil poslednji čas.

Kristusova zavestna žrtev na križu in njegovo vstajenje sta kristjanom poročstvo, da naše zemeljsko bivanje ni brezciljno, ampak da ima globok smisel: Vstal je Kristus aleluja - vstali bomo tudi mi! Pisatelj Alojz Rebula je vzkliknil: "Kristjan sem prav zaradi Kristusovega vstajenja in upanja v naše vstajenje." Fjodor M. Dostojevski je zapisal: "Skrivnost življenja ni samo v tem, da živimo, temveč v tem, da vemo, zakaj živimo."

Velika noč je za nas, ki ljubimo resnico, vesel, osrečujoč praznik, praznik pomladi in življenja, zmage nad smrtjo in hudobijo, praznik upanja v prihodnost. Zato smo kristjani v bistvu veseli ljudje, pričevalci Božje resnice, pravice in ljubezni.

Vsem bralcem in bralkam Isker VESELO ALELUJO!

dr. Tone Požar

NEPOZABNO DOŽIVETJE

24. februarja 1996 je bil v Podnanosu koncert Adija Smolarja. Seveda sem se ga, kot navdušen poslušalec, udeležil. Nisem pa bil iz naše šole edini, kar pa me sploh ne čudi, saj ima Adi še posebej v tej starostni skupini veliko privržencev.

Na kraj "zločina" smo prišli že ob desetih, a na koncert smo čakali še kar eno uro. No, ob enajstih torej, se je stvar začela. Bolj kot je nastopajoči pel, bolj mi je bil všeč. Opazil sem, da tudi ostala publika zavzeto in zamaknjeno spremlja njegove pesmi in si poje besedilo. Kakšno doživetje! Že same pesmi, besedila, te gotovo nagovorijo, pa če si še toliko nemuzikalen tip, kaj šele sicer. To sem spoznal že iz njegovih kaset. Pozornost pa pritegne, poleg zgoraj omenjenega, tudi povezovanje pesmi, kar je pri Adiju še posebej izrazito in zanimivo. Celo življenjsko filozofijo lahko potegneš iz tega, spoznaš pa tudi njegove poglede na svet. In priznati moram, v vsem sem se strinjal z njim.

Adi je dejal: "Kdor ni lep, je pa pameten. Kdor ni ne lep ne pameten, pa igra kitari." In kako res je to. S tem je hotel povedati, da ima vsak človek nekaj, na kar je lahko ponosen in s čimer se lahko ponaša. Zato ni treba, da smo zamorjeni zaradi neuspehov v šoli. Seveda nanjo ne smemo pozabiti, nasprotno, v naših letih mora biti poglobljena, a pomembno je, da poleg šole razvijamo še ostale sposobnosti, ki nam jih je Bog dal. Tako se ravnajmo, pa ne bomo nikoli obupali.

Dominik Jurca

GODOVIČ

Ime označuje kraj, kjer smo drugoletniki imeli duhovno obnovo od 8. do 10. marca. Zase lahko trdim, da sem se te obnove zelo veselil - mislim, da tudi sošolci - saj se bomo končno srečali sproščeno, brez težkega bremena šole.

Prvi večer je bil zanimiv, oglasili sta se tudi dve kitari, seveda po uvodu v duhovno obnovo z naslovom "Ali lahko zaupam?" Kljub poskusom naših voditeljev, da bi nas utišali, smo zaspali šele v soboto.

Naslednji dan se je začel z zajtrkom, nadaljeval z duhovnim delom, ki se je prevesilo v kosilo. Po kosilu smo se zmenili, da gremo ven, na sneg. Vaščani so nam posodili sanke, Vinko je imel celo tekaške smuči. Potem ko smo se nasankali na zaledenem ribniku in nakepali, smo se, mokri, utrujeni, lačni vrnili v župnišče. Po ne preveč obilni malici smo nadaljevali z duhovnostjo, ki je vrhunec doživela z mašo v krajevni cerkvi, kjer so zapele - incredible dictu - kar tri kitare. Ta dan smo dobili novega obetavnega kitarista.

Zvečer je bil zabavni večer, ki pa ni bil preveč zabaven, vzdušje se je delno popravilo ob "pouku geografije in latinščine". Ta dan smo šli spat veliko bolj zgodaj, saj je mogočna roka pravice (v obliki našega ravnatelja) spala z nami.

Po krajšem nedeljskem razmišljanju smo v župnišču opravili sveto mašo, kjer smo zopet sodelovali prav vsi. Reči moram, da mi je bila duhovna obnova zelo všeč; motilo me je le to, da nam niso pustili, da bi popolnoma sprostili svoje glasbene "talente".

Miha Mežnar

*Če si rekel "Dovolj!", ne živiš več.
(Avrelij Avguštin)*

BLAGOSLOVITEV NOVIH ORGEL NA JEŽICI

26. 12. 1995 bo vernikom iz župnije sv. Kancijana in tovarišev na Ježici v Ljubljani ostal v lepem spominu. Na praznik sv. Štefana in dan slovenske samostojnosti je namreč ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar blagoslovil nove orgle v župnijski cerkvi. In ker se kaj takega ne dogaja ravno pogosto, smo se na to slovesnost odpravili tudi nekateri Primorci. Kljub deževnemu vremenu je ježensko svetišče napolnila verna množica, prisotne so bile narodne noše, novinarji, gostje, dobrotniki in petnajst duhovnikov z g. nadškofom na čelu.

Po uvodni pesmi, Sveti noči v izvedbi pihal, ja slovenski metropolit blagoslovil nove orgle in kmalu zatem smo jim lahko tudi prisluhnili, saj je Hermina Hudnik z njimi spremljala ježenski zbor pod vodstvom dirigenta Marka Bajuka in soliste Matjaža Robavsca, Veroniko Fink, Rebeko Radovan in Marjana Trčka. Solisti so izvajali Mašo v starih stilih, ki jo je prav za to priložnost zložil skladatelj in organist Dalibor Miklavčič.

Nova ježenska kraljica glasbil je 29. delo Škofijske orglarske delavnice iz Maribora in je, kot je povedal direktor te delavnice, ing. Brane Košir, nastajala več kot leto dni. V novih mehanskih orglah prihaja zvok iz 1565 piščali, ki sestavljajo 25 različnih registrov in ti so razdeljeni v tri piščalja. Intoniral jih je Tomaž Močnik s sodelavci; pri izdelavi in oblikovanju orgelske omare pa so sodelovali: arhitekt Peter Kregar, akademski slikar Lojze Čemažar ter kipar in restavrator Ivan Pavlinec. Seveda delavci škofijske orglarske delavnice, oblikovalci in drugi sodelavci ne bi mogli izvršiti tega projekta, če jih ne bi podpiralo ježensko ljudstvo z župnikom Petrom Zakrajškom, ki je nosil veliko odgovornost in skrb.

Bogoslužje na Štefanovo so poleg novih orgel polepšali tudi drugi sodelavci pri bogoslužju. Na tem mestu bi rada pohvalila ježiške ministrante. V primorskih cerkvah nisem še nikjer zasledila take zbranosti in organiziranosti kot na Ježici. Res so vredni posnemanja.

Hvaležnost Bogu ob novi pridobitvi ježenske župnijske cerkve je odsevala iz grl, obrazov in oči ob Zahvalni pesmi; marsikomu je oko orosila solza veselja. Po končanem bogoslužju je bilo poskrbljeno za okrepcilo. Še prej pa smo nekateri odšli na kor pogledat nove orgle. Vse svoje znanje sem pokazala, ko sem pritisnila na eno tipko (okrog glasbila je bilo namreč preveč ljudi). Potem pa sem hitro tekla po okrepcilo.

NIKOLI NE MORE BITI POPOLNE SREČE, RAZEN V RAJU

Kako globok je zven bas kitar, kako poživljajoč je glas bobnov in koliko življenja se skriva v udarnem rokorskem ritmu električnih kitar! Izza slehernega izmed teh instrumentov govori človek. Celo iz posnetkov na ploščah in trakovih ga je mogoče povsem razločno čutiti. Toda noben glasbeni posnetek nima svoje vrednosti, če ga njegov avtor ne zna izvesti brez playback -a. Sčasoma je z mojim vse večjim zanimanjem za rock glasbo rasla in v meni zorela želja, da bi doživela posnetke s trakov na koncertu. Pogosto je mogoče slišati koncertne posnetke s kaset in vedno pogosteje z zgoščenk. Toda nekaj povsem drugega je koncert znane in poslušane skupine. Zaradi moje slepote pa zame ta želja dolgo ni bila uresničljiva.

Za koncert skupine Green Day sem izvedela nekako dva meseca pred njegovo izvedbo. Ker pa kljub svojim vztrajnim prošnjam nisem našla nikogar, ki bi hotel z mano na koncert, sem začela po malem obupavati: "Že Nirvana je šla mimo mene v Ljubljani, pa Aerosmith v Avstriji in Rolling Stones v Nemčiji, zdaj pa še Green Day." Slišala sem namreč pripovedovati, da je treba koncert doživeti, ker tam vlada posebno vzdušje. Nekako ob istem času, ko sem prejela novico o koncertu, sem pisala prijateljici Jedrt iz Novega mesta in ji mimogrede (kakor nekak obupen preblisk) omenila svojo veliko željo.

Koncert se je z neizrekljivo naglico bližal, jaz pa sem se počasi skušala sprijazniti s tem, da skupine ne bom slišala. "Slaba rokerica, če še nisi bila na koncertu," sem si prigovarjala in se tolažila. "Morda ti glasba pomeni preveč in se sedaj pravzaprav samo trapiš z nesmisli." V četrtek, le dva dneva sta še preostala do dogodka leta v Ljubljani, mi je prijateljica telefonirala s predlogom za obisk koncerta. Jasno, da sem bila takoj za, toda le dve minuti po pogovoru z njo me je začela trapiti misel, da so vstopnice že davno davno razprodane. Toda kot že večkrat, me je tudi tokrat presenetila. Dve uri kasneje mi je sporočila, kot sva bili domenjeni, da nama je glavni prireditelj dovolil brezplačni vstop, ker sem invalidka in ker je nekaterim invalidom to dovolil na nekaterih prejšnjih koncertih. Tako sem se naslednje popoldne z avtobusom odpeljala v Ljubljano, kjer me je pričakala Jedrt. Odšli sva pred Halo Tivoli, da bi se dokončno dogovorili. Gospod, ki nama je dovolil vstop, je bil z menoj zelo prijazen. Za to njegovo dovoljenje sem mu izjemno hvaležna, saj je tem uresničil eno mojih velikih želja, deklških sanj; biti na enem od koncertov in ga v polnosti doživeti. Enemu od svojih mladih pomagačev je naročil, da naju je odvedel do dvorane skoraj pol ure pred drugimi. Sedli sva na tribuno v ledeni dvorani in jaz, ki sem bila redkokdaj tako dobre volje kot takrat, sem

prijateljico začela zabavati. Ko so Halo odprli za druge obiskovalce, so se le-ti vsuli v prostor in so vsepovprek poskušali priti do odra - čimbolj naprej. Hodili so po stolah, jih preskakovali, plezali čez ograjo, ki ločuje tribune med seboj, in kričali vsepovprek. Zavladala je zmešnjava in nepopisen hrup, ki ga je skušala preglasiti glasba z zgoščenk. Med vsem ostalim me je presenečala miselnost množice.

Dvorana za hokej se je napolnila in čas je že bil za začetek, toda nič se še ni zgodilo. Naposled je na oder stopil najin znanec in naprosil, naj se tisti spredaj nekoliko pomaknejo nazaj, da bo mogoče utrditi ograjo: "Imeli bomo super žur! Pazite drug na drugega," je še dejal in po nekaj minutah je napis najavil predskupino (kot mi je povedala Jedrt). Dobra glasba me je navdušila že od začetka, a kljub precej količinskemu poslušanju glasbe vajena tolikšne glasnosti, sem se počasi privajala. Po nekaj več kot polurnem nastopu so trije Američani iz Californije zapustili oder in dve minuti do pol desetih so svoj nastop pričeli Green Day. Publika se je pri prvem komadu ogrela in množica je skupini pričela glasno pomagati v drugi pesmi. Neizmerno sem uživala. S publiko sem sodelovala pri petju in skandiranju. Luči so bile le na odru. Navdušenje in enkratno vzdušje se je nadaljevalo in stopnjevalo z nekje na sredi zapeto *Basket case*. Nato je sledila *She*, vendar le intonacija in instrumenti. Ko naj bi pevec pričel peti, je pričela publika vzklikati, a le: "*She*". Pevec je molčal, zato mu je publika pričela žvižgati, on pa se za to sploh ni zmenil. Ko pa so žvižgi in klicanje poglobili, je publika pričela skandirati. Sprva je bil klic raztrgan, potem pa je vsa dvorana zadonela v mogočnem: "*Hej! Hej! Hej!*" In ko je krik dosegel svoj višek, se je oglasil pevec, pa tudi publika je kmalu poprijela: "*She, she...*" Po končani pesmi so nehali igrati, tako da je publika ponovno pričela skandirati in žvižgati. Nato so zaigrali še tri pesmi, od katerih je (nezaželeni) višek dosegla *When I come around*, ko je publika dobesedno ponorela.

Pevec predskupine in Green Day sta v slovenščini rekla: "Hvala!" in za to požela aplavz in odobravalne žvižge in klice. Med svojim koncertom je pevec skupine Green Day vrgel med publiko svojo kapo in vrtinec jo je pogoltnil. Sprednje vrste so pritiskale na ograjo in jo tudi podrle. Množica je skušala doseči skupino.

Za slovo pa si vsaka skupina privošči svojstven bolj ali manj izviren spektakel. Pevec skupine Green Day je vzel steklenico, ne vem ali je vsebovala vino ali pivo, in z njo oškropil prve vrste poslušalcev. Po končanem koncertu, nekako dve minuti do pol enajste ure, so imeli redarji precej dela z odhajanjem udeležencev s koncerta. Z Jedrt sva raje odšli ...

Na poti v njeno stanovanje, kjer sem prespala, sem zbirala občutke. Bilo je čudovito, enkratno doživetje, ki pa ga bo spomin sčasoma izbrisal.

Zakaj nič, kar je zemeljskega, ni večno in čas se spreminja ter ponuja nova doživetja in spoznanja. Kar mi je danes vrednota, mi morda že jutri ne bo pomenilo skoraj nič. Ostalo bo le golo dejstvo, da se je zgodilo, da je bilo lepo in da je neponovljivo, da se več ne vrne

Irena Mihelj

KER TE LJUBIM ...

V mrzlih, zimskih dneh
mislim nate, o preljubi.
Na tvoje toplo srce in žgoče bistro
ne morem pozabiti.

Ko končno pride večer,
se polna hrepenenja privijem k tebi.

Res, da si rebrast in koščen,
a ljubim te nadvse.

Živim le zate ..., o, radiator.

Tvoja vdana

QUO VADIS, MUSICA?

Ali vas je kdaj zanimalo, kaj poslušamo dijakinje in dijaki Škofjiske gimnazije? Kaj se skriva za nedolžnim pogledom dijaka, ki je v privatnem življenju fanatični pristaš heavy-full-hard-trash metala? Ali pa, kaj in kako razmišljajo, če sploh razmišljajo, o tem, kar poslušajo? Pred vami so odgovori na ta in podobna vprašanja.

Iz ankete, ki smo jo opravili nedolgo nazaj in je že druga te vrste na naši šoli, smo lahko le začutili, kakšen je pogled dijakinje ali dijaka na glasbeno dogajanje. Mimogrede: od vseh anketnih listov ste jih vrnili kar 95%, če ne upoštevamo profesorjev, kjer je delež padel pod 50% (skleroza pač). Nekateri rezultati so bili prav presenetljivi, še posebej zanimiva pa so bila posamezna mnenja. Med ostala stališča in poglede smo vključili tudi profesorska. Pa začnimo kar po vrsti.

Najprej nas je zanimal čas, ki ga povprečen dijak nameni poslušanju glasbe. V vseh letnikih približno 25% populacije posluša glasbo približno 1 uro na dan. Še več, do 40%, pa porabi za to 2 uri in več, skratka celo popoldne. Če ob tem upoštevamo, da jih okoli 16% glasbo posluša 0,5 ure ali manj, eden ali dva v posameznem letniku (4-10%) pa je sploh nikoli ne poslušata, opazimo, da smo dijaki na splošno glasbi predani bolj, kot mislimo. Skoraj vsi smo najpogosteje med poslušanjem glasbe kar doma (90%) in le vsak deseti kje zunaj, od štirih dijakov pa približno trije sami in le eden v družbi. Večina anketirancev se glede časa, namenjenega poslušanju, ni mogla natančno opredeliti in na našo radovednost so dostikrat odgovarjali z "odvisno od prostega časa", "zelo odvisno" in "kakor kdaj". Na nek način je to razumljivo, saj glasbe ne poslušamo po nekem urniku, ampak po "občutku in potrebi".

Glede zvrsti glasbe in nekaj o najpopularnejših skupinah pa tole:

1. letnik

Opazili smo izrazito naklonjenost mirnejši glasbi in skupinam, ki so trenutno (ali pa so bile) popularne. Od tega so daleč spredaj skupine: East 17, Take that, Caught in the act, Bon Jovi ... , pa tudi izvajalca Bryan Adams in Eros Ramazzotti. Trije so se opredelili za klasike, nekaj za rokerje, ostalo pa je nevredno omembe. Na žalost le pri prvem letniku nimamo podatkov za lansko leto, kot pri drugih, saj bi marsikaj zanimivega razbrali tudi iz primerjav.

2. letnik

Tu je stanje podobno, le da je za spoznanje manj privržencev mirne glasbe. Najpogosteje poslušajo kar domače Čuke (neverjetno - na vrhu lestvice so bili že po lanskoletni anketi!), sledijo jim ABBA in Queen, pa Take that (znaten padec števila privržencev), pa Bryan Adams, pa ... V drugem letniku nas je zelo presenetila njihova gorečnost do slovenskih kantavtorjev Vlada Kreslina, Iztoka Mlakarja in Adija Smolarja (prišteli smo jih k pop glasbi), ki je od lanskega leta silovito narasla. Sicer ne mislim, da bi se drugi kantavtorjev prav izogibali, vendar si nikjer drugje niso prislužili tolikšne naklonjenosti. Prisotni so tudi težko-metalci, na drugi strani pa poslušalci duhovne glasbe, vendar v izraziti manjšini.

3. letnik

Pri tretjem letniku naletimo na najbolj radikalne rokerje na šoli. No, ja, vse je relativno. Prva mesta na lestvici poslušanosti so zasedli U2, Aerosmith, Cranberries in Queen (toliko o rokerjih ...). Čuki, ki so tu imeli lansko leto izredno visoko število poslušalcev (vsak tretji, kar je bilo veliko tudi glede na celo šolo), so izginili neznanu kam. Čudno.

Nekaj se jih prišteva v vrste metal in techno fan(atik)ov, vendar, kot že rečeno, le nekaj. Če lahko kje govorimo o ljubiteljih klasike, je to v tretjem letniku. Kar vsak četrti (4!) ima najraje klasično glasbo. Med ostalimi skladatelji je bil omenjen tudi neki Rachmaninoff (čudno ..., kot da bi bil nekoč že slišali nekaj podobnega ...). Na splošno je glasba, ki jo poslušajo, zelo različna, hkrati pa je to razred najbolj opaznih skrajnosti - v glasbi namreč.

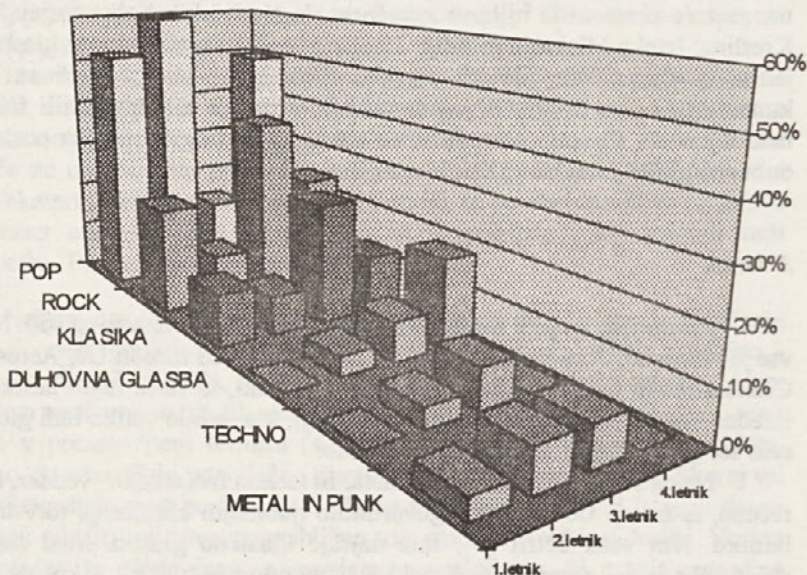
4. letnik

In kako je z našimi prespoštovanimi maturanti? Tudi oni so podlegli neustavljivemu čaru Čukov, saj se je to ime ponavljalo dobesedno na vsakem drugem anketnem listu. Ni kaj: kdor zna, pač zna (ne maturantje, ampak Čuki). Bliskovito si svojo pot k vrhu popularnosti utira Marco Masini, vendar je nenavadno le to, da ga pred letom dni v anketi ni bilo mogoče nikjer zaslediti.

Kaj lahko rečemo za četrti letnik? Od vseh razredov je bilo tu najtežje določiti najbolj priljubljene zvrsti. Največ odgovorov na glsbeno zvrst je bilo v stilu "zelo različno" in "mešano", kar pomeni, da so naši maturantje na

glasbenem področju zelo odprti in zelo široko razgledani (ha, ha, ha). Poleg tega pa lahko začutimo pridihi nekaj razrednih klasikov, še zanimiveje pa je, da ima tudi skupina Gloria nemalo poslušalcev.

In kakšna so bila mnenja oziroma kritike? Dosti jih je letelo na račun slabe

slovenske scene, ki jo tuja na vseh področjih prekaša. Razen izjem, ki potrjujejo pravilo, smo se vsi strinjali, da ima glasba velik (beri: prevelik) vpliv na poslušalce, posebno tiste, ki so v stiku z njo dalj časa - se pravi vsak povprečen dijak ŠGV. Našlo se je nekaj takih, ki jih razbijaška, agresivna in neustvarjalna glasba zelo moti in nekdo je celo izjavil, da te taka glasba samo "zbaštadira", posebej če poleg tega še nagovarja k uživanju drog, nasilju, razvrtnosti in neurejenosti. Večina se zaveda možnosti manipulacije z glasbo v obliki sublimalnih sporočil in dvopomenskih besedil, saj, kakor je nekdo dodal, "nikoli ne veš, kaj poslušáš", po drugi strani pa primanjkuje glasbe s pozitivnimi sporočili. Zelo očitno vas skrbi premajhna odgovornost izvajalcev in tudi celotne glasbene industrije, ki je tako skomercializirana, da je zanjo pojem "odgovornost" španska vas. Zaslediti je bilo lahko tudi to, da ima večji vpliv na ljudi, ki še niso dovolj oblikovane osebnosti, skratka na doraščajočo mladino, nekdo pa to

preprosto sklepa, da se bojimo tišine in se raje prepuščamo mislim drugih, kar vodi v lastno raztelesenje ... Končal bi z mislijo iz ankete, ki se mi zdi ena najbolj tehtnih in aktualnih, pravi pa, da smo mladi premalo izbirčni pri poslušanju glasbe in se prevečkrat prepustimo sistemu, kar je "in". Nauk zgodbe: pri glasbi ne varčujte s svojo izbirčnostjo!

za ISKRE Andrej Vurušič

ANKETA O PREHRANI

Dne 11. listopada lanskega leta je bila na šoli izvedena anketa o šolski prehrani. Anketirali smo dijake in dijakinje, ki so naročeni na šolsko malico. Vprašanja so bila vezana predvsem na hrano, red v jedilnici in druge zadeve, ki pokrivajo te zadevščine. Povzetki so bili zelo ..., ne- e, niste uganili! Bili so zelo nepresenetljivi, torej niso bili presenetljivi. Vsekakor pa so vredni objave.

Na malico je naročenih 65 dijakov, kar je več kot polovica vseh. Tisti ponedeljek jih je k malici prišlo 51, anketo pa je vrnilo 92% anketirancev. Tako smo izvedeli za mnenje dvajsetih punc in sedemindvajsetih dijakov.

Po večini odgovorov sodeč (82%) je malice na šoli ravno prav. S tem pa ne soglaša tretjina deklet, saj se jim dozeva, da je malice včasih majceno preobilo. Razumljivo ... Nasproti njim pa se zdita dva fanta iz nižjih letnikov samemu sebi podhranjena in bi rada več energije. Prav tako bi večina dijakov in dijakinj naše kuharice toplo pohvalili. Negativen odgovor sta dala le dva dijaka, ki pa sta skoraj vedno na koncu vrste in se zato pritožujeta tudi na red pri delitvi. Temu mnenju so se pridružili še trije fantje in eno dekle, saj se jim način delitve malice nikakor ne zdi sprejemljiv za tako organizirano šolo. Vsi drugi pa so z redom zadovoljni, saj se zavedajo prostorske stiske in s tem radi potrpijo.

Pri vprašanju o obnašanju v jedilnici bi lahko sklepali na precejššo kritičnost, saj se zdi obnašanje vzorno le petim dekletom in enemu fantu iz nižjih letnikov.

Najbolj zanimivo pa je bilo vsekakor vprašanje o jedeh, saj so se tu najbolj kresale strele. Vsak dijak je izbral sebi najljubšo in najslabšo jed. Za najbolj priljubljeno je bil absolutno razglašen "pomfrit" z ocvirkom mesa.

Edino ta ni dobil nobenega negativnega glasu. Drugo mesto so zasedle testenine (pašta), kar je za ta konec Slovenije seve razumljivo, tesno za petami pa so bile palačinke oz. pecivo, proti katerim pa je bilo kar nekaj fantov in deklet. Verjetno sladkor ni ravno njihov najboljši prijatelj. Na natečaju za najbolj nepriljubljen jed pa se je najbolj izkazal krompir z zeljem, sledi mu krompirjev golaž in fižolova juha. Vse te jedi so dobile zelo malo pozitivnih točk. Takšna je torej lestvica o priljubljenosti in nepriljubljenosti jedi. Lahko pa rečemo, da je bilo več pozitivnih kot negativnih pripomb.

O ceni malice (120 SIT) so dijaki menili, da je poceni in glede na kvantiteto ter kvaliteto realna. Iz tega sklepamo, da so kljub okusom dijaki zadovoljni tako z izbiro jedilnika, kakor tudi s pripravo hrane. Pred kratkim se je uvedla novost, da je jedilnik za štirinajst dni naprej napovedan in izobešen v jedilnici dijakom na vpogled in v odobravanje oz. morebitno neodobravanje. To je vsekakor vredno pohvale.

Dotaknili smo se tudi perečega problema avtomata z napitki, ki je bil že nekoliko obdelan na miklavževanju. Odgovori kažejo, da ga dodobra izkorišča le slaba desetina anketirancev, večina (53%) pa si napitek privoščiči le od časa do časa. Izkušnje in gneča pa kažejo, da je zanimanje za te napitke precej večja predvsem pri maturantih, ki svoj pritisk povečujejo še s pitjem kave. Kot da ne bi vedeli, da jih čaka še matura. O okusih kave in njenem pridobivanju bi lahko sicer še disputirali na dolgo in široko, a vam bomo to prihranili do prihodnjic. Nekateri fantje sicer ne pogrešajo ne kave ne vročih napitkov, izrazili pa so željo po alkoholnih pijačah !!! Poskušamo verjeti, da tega niso mislili resno. Za

tiste, ki pa so željni hladnih brezalkoholnih pijač (npr. coca-cola, ice tea...), je poskrbel uspešen poslovnež iz tretjega letnika, ki neprestano misli na posodobitev in povečanje prodaje, vesel bo seveda vsakega vašega še tako neznatnega obiska.

To naj bi bili povzetki in analiza povzetkov te ankete. "Dotaknili" smo se le šolske prehrane. O semeniški bi lahko pisali tako čustveno nabite romane, da bi se vsi razjokali, a smo se zaradi uvidevnosti temu odpovedali. Na tem mestu nam dovolite izkoristiti priložnost, da se kljub vsemu pristrčno zahvalimo našim kuharicam za njihovo požrtvovalno in junaško delo.

Nazadnje bi se vsem anketirancem še enkrat zahvalili za dobro voljo in želimo še veliko užтков ter lepih trenutkov ob malicah.

Primož Erjavec in Andrej Leban

BIZNIS JE BIZNIS

Z gotovostjo lahko trdim, da sem med najbolj oboževanimi osebnostimi na naši šoli. K meni se v stiski zateka vse, kar se premika ali vsaj lazi. Moji najpogostejši pacienti so predvsem živčni dijaki, pa tudi profesorji.

Zame se delovni dan začne že zelo zgodaj zjutraj in ponavadi traja pozno v noč. Lahko bi rekel, da sem oseba z največjim dobičkom na šoli. Za to se imam zahvaliti predvsem letošnjim maturantom, ki vsak odmor visijo ob meni in se tolažijo s črno-belo tekočino (kapučinom). Od te tudi imam največ profita, pijejo pa jo le najpogumnejši (ki so še vedno premalo pogumni, da bi pili "ta pravo" kavo), drugi - manj pogumni - se zadovoljujejo s kakavom, zelo redki pa so tisti (bolje rečeno - jih ni), ki si naročajo čaj.

Najbolj pestro je med glavnim odmorom, ko me redno, vsak dan, obiščejo tri maturantke, katerim se kdaj pa kdaj pridruži še kateri od maturantov. Ker sem po naravi malo zloben, se potrudim, da svoje delo opravim čim počasneje in napitek preveč segrejem, včasih pa jim tudi "pozabim" dati žličko, kar jih še najbolj razburi. Kljub vsemu pa mi nikoli ne zamerijo in me redno obiskujejo.

Ni kaj, reči moram, da se biznis spleča, posebno še sedaj, v spomladanskem času, ko živčna napetost pri maturantih narašča iz dneva v dan. Manj dobim na začetku šolskega leta, vendar že proti koncu prve konference spet teče vse kot namazano.

Se priporočam!

Avtomat

VICI

Policaja se sprehajata po cesti. Naenkrat se eden skloni, pobere nekaj s tal in vzklikne: "Glej, našel sem bankovec za 100 DEM!" Drugi ga vzame v roke, si ga ogleda, potem pa strga in vrže proč. Prvi se razburi: "Neumnež, kaj si storil? Raztrgal si 100 DEM!" "Kaj nisi videl, da je bil ponarejen? Kje si pa še videl bankovec za 100 DEM s tremi ničlami?"

"No, sine, povej dva stavka iz Svetega pisma."

"Šel je in se obesil."

"No, in drugi?"

"Pojdi in tudi ti tako stori."

Policaja med patroljiranjem:

"Ti, ali veš, da so na Marksu odkrili življenje?"

"Si pa res lakaj, a ne veš, da je to le hipotenuza?"

"To, da v spanju govoriš, ni nič tako strašnega," skuša zdravnik pomiriti dijaka.

"Morda imate prav, toda smeje se mi že ves razred."

Zelo težko je muhi enodnevnici, če ima slab dan.

Laž ima kratke noge, ampak tudi počasi se daleč pride.

DOGAJA SE ...

... da dve dijakinji ŠGV poskušata igrati badminton v burji (optimizem) ...

... da dijakinja zamudi pouk in se opraviči "Oprostite, nekaj je bilo narobe z očmi", iz razreda pa prileti pripomba: "Se ti niso odprle?" ...

... da nekateri dijaki zelo pogosto uporabljajo frazo "Sorry, ej", prvoletniki pa se čudijo ...

... da nobena punca na šoli noče biti teta ...

... da morajo dijaki lastoročno odstraniti svoje sošolke iz razreda, ker ga le-te nočejo zapustiti in motijo verouk (moške zadeve) ...

... da učenci kričijo na profesorja "... naj se gre srat ...", ker jih ta noče vprašati ...

... da se profesorji pritožujejo, ker hodijo "domačini" med poukom kar domov ...

... da dijaki zaradi ocen ne smejo biti malenkostni - v Bosni je namreč vojna ...

... da je med uro angleščine moč slišati dialog:

profesorica: "... bla bla bla ..."

dijak: "Daj, molči že!"

profesorica: "Thank you!" ...

GLASBENI KVIZ

Na vsako vprašanje ponujamo tri odgovore, od katerih je eden pravilen. Začetne črke pravih odgovorov vpišite v kvadratke tako, kot kažejo številke. Ko boste vpisali vse, boste prebrali latinski pregovor.

1. Kako se je imenoval papež, ki je ob koncu 6. stol. odločil, kateri korali se smejo peti v cerkvi?
Sikst VIII. / Leon VI. / Gregor I. - Veliki
2. V kakšnem jeziku je pisal na Kranjskem rojeni češki skladatelj Jakob Petelin?
latinskem / nemškem / češkem
3. Slovenski pesnik in ljubljanski arhivar, pisec številnih balad in romanc je bil ...
Jurčič / Aškerc / Meško
4. Kako se imenuje petje, ki ima za vsak zlog besedila eno noto?
melizmatično / urejeno / silabično
5. Nemška muzikalična rodovina, v kateri so bili skoraj sami glasbeniki, je bila ...
Bach / Gallus / Marx
6. Poleg najpogostejših ustničnih piščali poznamo pri orglah tudi piščali, ki zvenijo dušeno. Veš ime?
jezične piščali / glasilne piščali / pljučne piščali
7. Kako se začne prva kitica ponarodele pesni škofa A. M. Slomška, ki govori o vinu?
Mi, Slovenci, ... / En hribček ... / Je pa davi ...
8. Friderik II. Veliki je bil od 1740 do 1786 vladar neke evropske države, hkrati pa je tudi komponiral.
Kje? Danska / Švedska / Prusija
9. Lončeno ali plastično pihalo, jajčaste oblike, z več luknjicami je ...
serpent / fagot / okarina
10. Kateri italijanski skladatelj je avtor violinskega koncerta "Štirje letni časi"?
Paganini / Vivaldi / Tartini
11. Katera evropska država ima v svojem grbu harfo?
Danska / Škotska / Irski
12. Ali veš, katera država zajema prostor, na katerem so že 5000 let pr. Kr. gojili pentatoniko?
Indija / Japonska / Kitajska
13. Kako imenujemo uvodno glasbo k operi?
kvadrilija / uvertura / himna
14. Kdaj moremo z lahkoto zaznati ton?
zvonjenje / reglanje / šumenje
15. Kaj pomeni znak na sliki? **b** višaj / nižaj / vračaj

JOJMENE

V ognju "mam železja dost", ker hočem kaj postat',
in zato na ŠGV vpisal sem se rad.
Vendar moti se, kdor misli, da lepo mi je,
me šola le ob pamet spravlja in mi živce žre.

En profesor kar naprej v razredu dela "šov",
se po tabli "vesi" in nikakor noče dol.
Med odmori ribe hrani in ping-pong igra,
nam o potovanjih pravi jejhataja.

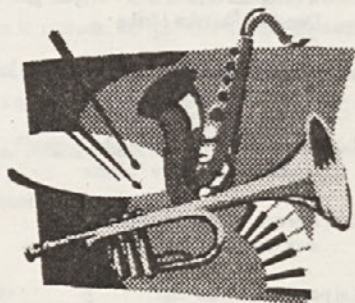
Jojmene, jojmene, jejhataja,
jojmene, jojmene, jejhataja,
jojmene, jojmene, jejhataja,
jojmene, jojmene, jejhataja.

Naš prijatelj matematik rad "ma zmeraj prov",
in zato eventuelno upošteva se tudi' kol.
Vendar to še ni najhuje, tu še ANGLA! je,
nas s svojimi izrazi matra, če prav nam je al'ne.

V torek na obzorju športni dan pojavi se,
rudnik pa zastre nam naše športne želje vse.
Za konec pa še z znano frazo poslovimo se,
nam srce se trga, ko pove besede te: "Se kdo javi?"

Jojmene, jojmene, jejhataja,
jojmene, jojmene, jejhataja,
jojmene, jojmene, jejhataja,
jojmene, jojmene, jejhataja.

1. letnik

KAPLJICA

Drobna kapljica polzi po oknu,
počasi,
kot da bi vedela,
da jo opazujem,
kot da bi vedela,
da jo gledam.
Čisto počasi potuje,
hodi brez cilja,
njen pogled je uprt vame,
kajti čaka, trepeče,
boji se mojih rok,
ki bi jo lahko vsak trenutek,
vsako majceno sekundico
zaustavile na njeni poti,
na njenem brezkončnem
potovanju.

Sonja Puc

37.014.77

ISKRE

Iskre : glasilo Škofijske gi
inv.št:K /

17212

BATLSE

Človeka je strah,
boji se
zunaj
v svetu
izgubiti se.

Oklepa se
mame,
očeta
drži za rokav,
se še k bratom
in sestram
obrne po pozdrav.

Boji se,
a vseeno odhaja
neznano kam,
da si biserovinstih rožic natrga
in se povrne v domači kraj.

Vesna Koren

Semenišče Vipava

17212